

Het huwelijk van den Belgischen Kroonprins en Prinses Astrid van Zweden — Het Nederlandsch-Belgisch tractaat aangenomen. — Het jubileum van Annie van Ees — Een nieuw verkeerssignaal te New-York — Onze Radio-rubriek: Waarom zwakke ontvangst?

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 20 (46) 14DE JAARGANG
17 Nov. 1926

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17¹/₂ ct. Voor Week- 15 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f1.95, Franco per post f2.20

Huiselijk tafereeltje

Naar de schilderij van den bekenden schilder Bernard de Hoog te 's-Gravenhage, die den 19^{en} November zijn 60sten verjaardag viert.

EEN EXPERIMENT

"Iedereen is te koop," zei Brettling bedaard. "Iedereen is te koop, het is alleen maar de kwestie hoe groot de koopsom is. Tegen het geld is niemand bestand... Ik wil een weddenschap aangaan, dat menschen, die toonbeelden zijn van fatsoenlijkheid en rechtschapenheid, door het geld gemaakt kunnen worden tot gewone schelmen."

"Ik geloof het niet," antwoordde zijn vriend Simon Burton.

Brettling voelde zich rood worden. Hij was een hard, cynisch man, dien het leven rijk en voorspoedig gemaakt had, maar ten koste van zijn geloof in de menschen. Hij was overtuigd van de waarheid van zijn bewering, en het ergerde hem, dat Burton durfde twijfelen.

"Goed, ik zal je het bewijs leveren," zei hij. "Het bewijs, binnen drie maanden, dat een volkomen eerlijk en recht-schapen mensch door geld gemaakt wordt tot iemand, die zijn eer en plicht vergeet."

"Ik neem het aan," antwoordde Burton bedaard.

Deze tegenstand prikkelde Brettling. Zijn oogen schoten vuur, hij wierp de sigaret weg, die hij in den mond had, en sprong op uit zijn clubfauteuil.

"Ik had je meer kennis van de menschelijke psyche toegekend," zei hij minachtend.

Burtong limachte slechts. En Brettling voelde zich nog meer geprikkeld, want hij kende zijn vriend. Hij wist, dat deze, nog meer dan hij, zijn weg door het leven gebaand had, dat hij het door eigen kracht gebracht had tot eer en aanzien, en dat derhalve zijn oordeel volstrekt niet zonder waarde was.

"Tot over drie maanden dus," zei Burton vriendelijk.

"Tot over drie maanden," herhaalde Brettling, met slecht bedwongen drift.

Hij bleef alleen achter, in het rijk en luxueus gemeubelde kantoor. Zijn gezicht gloeide, en hij voelde een booze drift en neiging tot kwaad doen in zich opkomen. Hij dacht aan de harde jaren, die hij achter den rug had, aan al de vernedering en 't lijden dat hij ondervonden had... toen hij nog arm was. De door de fortuin begunstigen hadden zich jegens hem niet edelmoedig betoond! Thans was hij rijk, schatrijk zelfs, en hij wist wel, dat de menschen niet van hem hielden. Hij lachte grimmig. Ja... zij hadden alle reden om niet van hem te houden, en hij zou ze nog wel meer reden geven ook!

Maar thans moest hij iemand zoeken, die arm was, en naar het uiterlijk volkomen eerlijk en fatsoenlijk, dien hij door geld moreel moest laten te gronde gaan. Dan zou hij Burton het geval toonen, en dan... wel, dan zou het goede geloof van den naïeven Burton ook niet meer zoo ongeschokt zijn. Hij lachte, terwijl hij dit bedacht.

Langzaam stond hij op, en het privé-kantoor uitgaande, begaf hij zich naar de kantoren, waar zijn bedienden zaten. Deze waren op het oogenblik weg, want 't was lunch-tijd; er was slechts één aanwezig, een der typisten.

Burton kende haar wel. Zij was miss Dorris Aylsen, en ongeveer dertig jaar oud. Zij was een mooi meisje, met groote, ernstige, donkere oogen en een fijn besneden gelaat, maar de ernst van het leven en de strijd om het bestaan hadden het een zeer ernstige, om niet te zeggen melancholische uitdrukking gegeven.

Ofschoon Brettling zich anders zoo goed als niet om zijn bedienden bekommerde, had hij toch toevallig iets van hare geschiedenis gehoord. Zij had haar leven doorgebracht met harden, slechtbetaalden arbeid, en haar mooiste jaren aan een ziekelijke moeder gewijd, die echter voor eenige

jaren gestorven was. Haar eenige broeder was in den oorlog gesneuveld, en had niets nagelaten dan een door smart gebroken weduwe, niet in staat om haar brood te verdienen, en twee kleine kinderen. Voor dit gezin werkte Dorris thans, en ze woonde ermee samen.

Deze geschiedenis doorflitste de gedachten van Brettling,

Dorris keek hem aan. Het viel Brettling plotseling op, wat 'n mooie, ernstige oogen zij had, oogen van een vrouw, die volmaakt rein was. Hij had een oogenblik bijna de gedachte, dat hij op het punt stond een laagheid te begaan.

"Het is misschien wel wat eentonig," zei miss Aylsen beleefd. "Maar ik ben er aan gewoon, en dan, nuttig werk te verrichten is toch niet uitsluitend een straf."

"Neen, dat bedoel ik ook niet. Maar het zou toch wel prettig voor u zijn, als u eens wat afwisseling kon hebben, bijvoorbeeld eens een reisje naar de Riviera, of naar Algiers, of naar Egypte. Zoudt u daar geen lust in hebben?"

Nu moest Dorris lachen. En Brettling moest wel opmerken, hoe onbeschrijfelijk aantrekkelijk haar lachen was, en hoe zij er plotseling lief en jong uitzag.

"Natuurlijk zou ik daar wel lust in hebben," zei ze vroolijk. "Maar ik denk niet, dat u mij voor een dergelijk plezierreisje verlof zult willen geven."

"Het verlof kunt u krijgen," zei Brettling bereidwillig.

"Dan blijft er nog een bezwaar," zei miss Aylsen glimlachend. "Ik zou in de verste verte niet weten, hoe ik aan het noodige geld zou moeten komen. En daar er hoegenaamd geen uitzicht bestaat dat ik dat ooit krijgen zal, geloof ik maar het beste te doen door elke gedachte aan dergelijke uitstapjes uit mijn hoofd te zetten."

"Dat moet u niet zeggen," zeide Brettling ijverig. "Men kan nooit weten, hoe het nog eens zal gaan. Bijvoorbeeld, u zoudt aan de beurs kunnen speculeeren. Hoeveel menschen hebben daarmede hun fortuin niet gemaakt! En al is het dan ook geen fortuin, dan kan het toch wel eens een heel aardig sommetje worden. Waarom probeert u het niet eens?"

"Ik voel mij niet verantwoord om te speculeeren," antwoordde miss Aylsen. "Ik zou het geld kunnen verliezen."

"Als ik u een fonds aanraad, kunt u gelooven, dat het betrouwbaar is," antwoordde Brettling. "Ik heb er bijvoorbeeld een, dat zuiver speculatief is, maar buitengewoon gunstige vooruitzichten biedt. Als u bijvoorbeeld er eens één pond aan waagde, wat zou dat dan uitmaken? U kunt het verliezen, natuurlijk, dat is nu eenmaal het risico van speculatie. Maar daar staat tegenover, dat dit risico uiterst gering is, en u de kans hebt op een reusachtige winst. Lijkt u dat niet?"

Miss Aylsen aarzelde. Zij had absoluut geen verstand van beurszaken, en een pond was voor haar een groot bedrag. Maar aan den anderen kant, zij wist, welk een geroutineerd financier haar patroon was, en de kans op winst leek haar wel mogelijk. Alles wel beschouwd, was het moeilijk, Brettling zijn voorstel te weigeren, en indien zij haar geld verliezen moest, in 's hemels naam dan maar.

"Als het dan niet te veel moeite voor u is..." zei ze aarzeland.

"Heelemaal niet," antwoordde Brettling ijverig. "Ik zal het pond nemen als voorschot op uw salaris van de volgende maand. En mocht u verliezen, wat, zooals ik zeide, zoo goed als uitgesloten is, dan zal ik het bij kleine gedeelten van uw maandsalaris aftrekken."

Hij voelde een soort van duivelsche voldoening, toen hij weer in zijn kantoor terug was. Ongetwijfeld was miss Aylsen het ernstige, onbedorven wezen dat hij voor zijn proefneming noodig had. Het zou de moeite waard zijn, te zien, hoe zij veranderde, zoodra zij

van het geld een lui en prettig leventje kon leiden! Ongetwijfeld zouden haar oogen niet dien mooien, reinen glans behouden, en haar glimlach zou niet zoo aantrekkelijk, zoo bekoorlijk blijven. Hij wierp zijn papieren neer, en begaf zich naar de beurs.

Het jubileum van Annie van Ses.

Hoe Mevrouw A. v. d. Lugt Meisert-van Ees in den Koninklijken Schouwburg te 's-Gravenhage werd gehuldigd ter gelegenheid van haar koperen tooneeljubileum. Na afloop van „Leontientje“, het stuk waarin zij jubileert, verscheen zij opnieuw ten tooneele, waar een schare Haagsche jongedames een eereboog van bloemen over haar heen vormde en zij hartelijk werd toegesproken.

Een fraaie, ongewone foto van den Niagarawaterval,

van een vliegmaschine uit genomen. Op den achtergrond ziet men de stad Niagara Falls, op den voorgrond den grooten hoefijzer-vormigen waterval. Links boven, vlak bij de brug, een centrale, waar de kracht der vallende water-massa's in electriciteit wordt omgezet.

Hij ging langzaam naar haar toe.

"Zoo alleen op kantoor, miss Aylsen?" vroeg hij met gemakkelijke vriendelijkheid. "Het moet toch wel wat vervelend zijn, zoo altijd achter de schrijfmachine te zitten, vindt u niet?"

Hij wachtte een week, en elken dag bespiedde hij met spanning de houding van de typiste. Zou zij al niet half en half er op rekenen, dat zij winnen zou, en zich allerlei prullen aanschaffen, of minder aandacht geven aan haar werk? Hij werd bijna woedend, toen hij niets van dien aard bemerkte. Miss Aylsen werkte even goed en zorgvuldig als altijd, en nieuwe kleeën had zij zich heelemaal niet aangeschaft.

„Misschien wel,” antwoordde miss Aylsen, op een toon, die hem een heel klein beetje deed gevoelen, dat zij van zijn raadgevingen niet heelemaal was gediend. „Maar ik denk er niet over om op reis te gaan.”

„Zooals u wilt,” antwoordde Brettling. „En het geld zal ik u vanavond doen uitbetalen.”

HET HUWELIJK VAN DEN BELGISCHEN KROONPRINS EN PRINSES ASTRID VAN ZWEDEN.

De aankomst op Maandagmorgen te Antwerpen van den Zweedschen kruiser „Fylgia”. — Prinses Astrid wuift haar bruidegom, die haar op de Schelde-kade opwachtte, hartelijk toe. Naast de bruid haar ouders.

De Belgische koninklijke familie in afwachting van de komst der „Fylgia”. Geheel links de kroonprins.

Enfin, hij zou wel zien, zoodra zij een flinke som in haar bezit had!

Oorspronkelijk was hij van plan geweest, een klein bedrag aan zijn weddenschap op te offeren. Maar hij begreep, dat hij hier misschien een wat al te serieus slachtoffer had uitgezocht, en zijn overwinning niet van de gemakkelijkste zou zijn. Enfin, dat gaf tenslotte des te meer voldoening. Maar het was duidelijk, dat hij iets had op te offeren, indien hij werkelijk wilde, dat Miss Aylsen het bewijs werd van de waarheid zijner bewering tegenover Burton.

Na verloop van een week, terwijl hij met spanning dien tijd had afgewacht, liet hij miss Aylsen dus in zijn bureau komen.

„Gaaf u zitten,” zeide hij gediensig. „Het doet mij genoegen, u een zeer goed nieuws te kunnen berichten. U herinnert zich wel onze kleine speculatie van een week geleden, met een pond als inzet, is het niet? Nu, wij hebben heel gelukkig gespeculeerd, fabelachtig gelukkig zelfs. Het pond dat u mij gegeven hebt, is thans aangegroeid tot de som van . . . ruim duizend maal zooveel.”

Hij sprak langzaam, om de uitwerking van zijn woorden zoo veel mogelijk te genieten, en liet geen oog van haar gezicht af. Hij zag, dat langzaam een zwak rood haar fijne, bleke wangen bedekte, en hoe haar oogen zich met tranen vulden.

„Ik ben u zeer verplicht,” fluisterde zij. „Dat is . . . heel gelukkig nieuws.”

„Nietwaar!” zei Brettling grijnzend. „Ja, dat zal wel een heele verandering in uw leven brengen. U bent zeker van plan een poosje vacantie te nemen en eens wat van het leven te genieten?”

Nu hief Dorris haar gelaat op, en hij zag, dat ze glimlachte

..... Prinses Astrid verliet als eerste de „Fylgia”. De kroonprins liep haar tot het midden der brug tegemoet, en omhelsde haar . . .

Hij liep rusteloos in zijn kamer op en neer, toen zij vertrokken was. Om krankzinnig te worden, zoo hardnekkig als dit meisje was. Zij was werkelijk in staat, hem tot vertwijfeling te brengen. Maar hij zou haar wel klein krijgen. Als zij maar eerst het geld in haar bezit had . . . als het maar eerst tot haar doordrong wat zij ermede doen kon . . . Hij balde zijn vuisten en lachte grimmig.

Hij dacht de eerstvolgende dagen bijna aan niets anders. Miss Aylsen bleef dezelfde als altijd, stipt op tijd kwam zij op kantoor, eenvoudig gekleed en zorgvuldig verrichtte zij haar werk. O, het was om dol te worden!

Hij wachtte nog een week, en begon haar toen weer eens te polsen.

„Wel, miss Aylsen, en hebt u al een goed gebruik gemaakt van uw buitenkansje?”

Haar lieve, donkere oogen, die hem thans een gejaagd gevoel van onrust gaven, keken hem aan met een uitdrukking van geluk.

„O ja,” zei ze, „ik ben u heel dankbaar voor den raad dien u mij gegeven hebt.”

„Komaan,” zei Brettling opgeruimd, „dat doet mij genoegen. U hebt zeker alles gekocht, wat uw hart begeerde?”

„In zekeren zin, ja,” zei miss Aylsen. „Weet u, mijn broeder, die gesneuveld is, had een aanmerkelijke schuld achtergelaten, en het was voor zijn weduwe en mij altijd een vreeselijke gedachte, dat deze schuld niet betaald was. Dit hebben wij thans kunnen doen, met een gedeelte van het geld dat u mij gegeven hebt.”

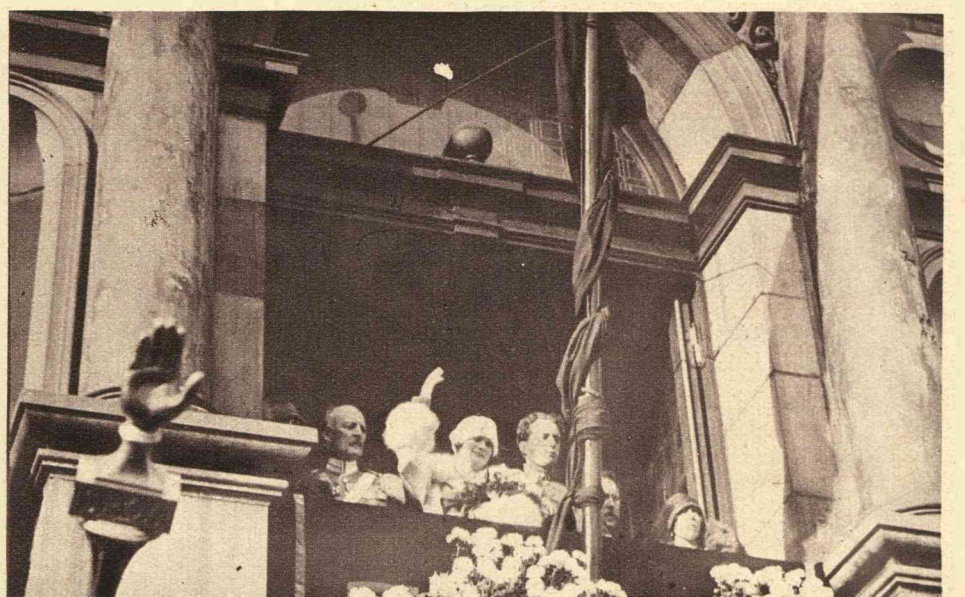
„En voor de rest hebt u zeker al uwe hartewensen bevredigd?”

Bruid en bruidegom begeven zich, gevolgd door hun familie, te voet van de Scheldekade naar het Stadhuis, waar de officiële ontvangst door de gemeentelijke autoriteiten plaats had.

door haar tranen heen. „O neen, dat denk ik niet te doen,” zei ze zachtjes.

„Kom, eens een klein reisje naar de een of andere modebadplaats, dat kan er nu wel af,” overreedde Brettling. „En wat mooie japonnen en sieraden zult u zich ook wel aanschaffen, denk ik?”

Op het balkon van het Stadhuis. V.l.n.r.: de vader van de bruid, Prinses Astrid, Kroonprins Leopold, Koning Albert van België en de Koningin van België.

„Alle niet,” zei Dorris een weinig verlegen. „Maar wij hebben nog een flink gedeelte van het geld over, en het is mij eene groote gerustheid, te weten, dat het dienen kan in tijden van ziekte, of misschien later, bij de opvoeding van de kinderen.”

Zie vervolg op pag. 8

WAAROM ZWAKKE ONTVANGST?

Wanneer een oorspronkelijk goed toestel minder goede resultaten geeft en men zich heeft overtuigd, dat de slechte ontvangst niet aan atmosferische toestanden is te wijten door (als het oor niet voldoende gevoelig is, om dit te onderscheiden) aan een ander amateur naar de ontvangst op hetzelfde oogenblik en in dezelfde buurt te informeren, dan gaan we systematisch ons toestel controleren. Onze gedachte gaat het eerst uit naar de stroombronnen natuurlijk, de levensaderen van onze lampen. Dus lege accu of onvoldoende anodebatterij? Wordt een plaatstroom-apparaat gebruikt, dan komt het laatste om zoo te zeggen niet voor, daar we

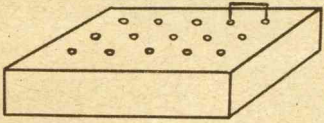

FIG. 1

dan steeds gelijke spanning kunnen hebben, tenzij de lampen het afleggen (hierover later). Bij een anodebatterij, waarmee nog veel mensen voortsukken, is het een ander geval. De elementjes, waaruit deze batterijen zijn samengesteld, gaan geleidelijk achteruit, zoodat er een oogenblik komt, waarop de plaatstroom niet meer voldoende is. Men moet dus beginnen de spanning met een goeden voltmeter te controleren; ik zeg een goeden voltmeter, want als men er een met zeer geringen weerstand gebruikt, neemt men te veel stroom af. Is de voltage niet meer voldoende, dan kan men wel aanvullen met eenige zaklantaarnbatterijtjes, achter elkaar geschakeld, maar het blijft toch meestal sukkelen. Het achteruitgaan van een anodebatterij heeft n.l. ook vaak andere gevolgen, zooals kraken. Dit wordt veroorzaakt doordat er een of meer cellen slecht zijn geworden. Men ontdekt dit, door elk der cellen op te meten; als de cijfers op de batterij met 4 oploopen, moet er dus tussen elke twee opvolgende cijfers 4 volt spanning zijn. Zijn alle cellen evenredig achteruit gegaan en is de spanning niet al te laag geworden, dan kan men nog wel eens met extra-batterijtjes aanvullen; zijn ze b.v. tot de helft gezakt, dan doet men beter dadelijk een versche batterij te nemen. Vindt men enkele slechte cellen, wat zelfs bij een nog goede batterij wel eens voorkomt, dan moet men deze cellen uitschakelen door ze kort te sluiten. Hiertoe verbindt men de twee hiervoor bestemde gaatjes met een stukje draad, dat men er in vast soldeert (fig. 1).

Als de genoemde batterij goed is, kan de minder goede ontvangst of de minder goede kwaliteit van het geluid ook liggen aan een onvoldoende negatieve roosterspanning. Het batterijtje hiervoor bevindt zich in den regel binnen in het toestel; de verhouding tussen anodespanning en negatieve roosterspanning beheerscht voor een deel de kwaliteit van het geluid. Als ik later eens over lampen spreek, kom ik hierop wel terug; ik moet nu volstaan met te zeggen, dat de roosterbatterijtjes, hoewel ze geen stroom leveren,

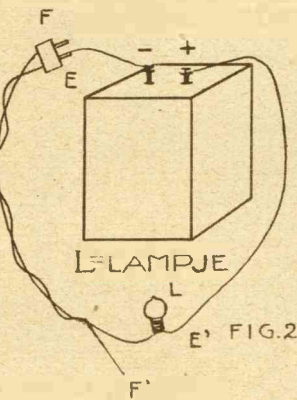
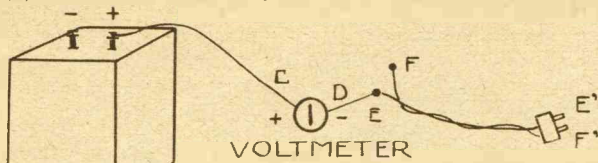

FIG. 2

toch door den tijd achteruitgaan en dan eens vernieuwd moeten worden. Zijn de besproken factoren in orde, dan komt de accu aan de beurt, de stroombron, die onze gloeidraad verhit. In den regel zal men hiermee beginnen, maar ik heb het voor het laatst bewaard, omdat ik over dit punt heel wat te zeggen heb. Een accu moet n.l. goed en oordeelkundig behandeld worden, wil men hem behoorlijk in orde houden en hieraan ontbreekt, vooral ook bij z.g. deskundigen, maar al te dikwijls iets. De voorschriften staan wel op nieuwe accu's vermeld, maar men houdt zich er niet aan. Het zuur in den accu moet de bepaalde dichtheid hebben; is het te slap, dan kan de accu niet den gewenschten maximumstroom geven en vermindert zijn ampère-uren-aantal; wordt het veel te slap, dan bederven zelfs de plusplaten. Doet men het met zuur vullen zelf, dan lette men er op, dat men het zuur bij het gedistilleerd water doet en niet omgekeerd, daar dit gevaar oplevert. Het zuur in een accu gaat echter lang mee en men zal meestal kunnen volstaan met bijvullen met gedistilleerd water; de platen moeten n.l. minstens een cm. onder de vloeistof staan.

Voor het zelf-laden zijn gelijkrichters in den handel; men lette er op, dat de met plus gemerkte draad aan de pluspool van den accu komt. Vergist men zich hierin, dan wordt de accu in een zeer snel tempo ontladen, wat uiterst nadeelig is. Een accu van 30 ampère-uren zal (met 2 amp. geladen) na 15 of 16 uren een koken van de vloeistof veroorzaken; men kan ze dan nog gerust eenige uren aan laten staan. Bij opmeten van de spanning in den stroom zal

een cel 2,5 à 2,6 volt aanwijzen, een 4-volt accu dus 5 à 5,2 volt. Men kan een accu niet licht te lang laden; loopt de spanning ver boven het genoemde voltage op en wordt de cel warm, dan mankeert er iets aan de verbinding met de platen en is reparatie noodig; kan men de spanning niet hoog genoeg krijgen, dan zal schoonmaken noodig zijn. De geladen accu zal zeer spoedig op 2,2 volt per cel terugloopen; valt hij meer terug, dan was hij niet voldoende geladen. De verdere ontlading bij gebruik gaat zeer langzaam. Men mag de spanning nooit lager laten komen dan 1,85 per cel, dus voor een 4-volt accu 3,7; ontladt men veel verder dan kan men ze voor goed bederven. Het telkens bijladen van een accu is verkeerd; ze moet zoo nu en dan tot 1,85 per cel ontladen zijn. Men moet evenmin telkens gedeeltelijk vullen, want dan blijft de scheikundige omzetting van de platen aan de oppervlakte, die dan op den duur van de kern afvalt. Een goed behandelde accu gaat jaren mee. Men moet ze niet te lang ongebruikt laten staan en ook bij tijdelijk niet-gebruiken maandelijks bijvullen. Het accu-zuur is zeer gevaarlijk, omdat het gaten in kledingstoffen brandt.

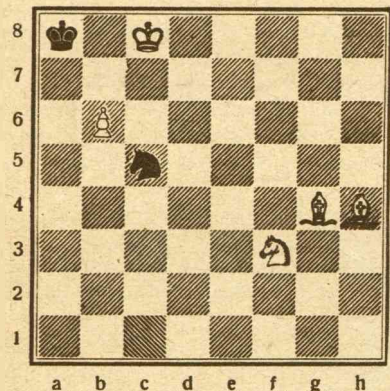
Als de stroombronnen in orde zijn, kan de slechte ontvangst liggen aan te oude lampen, want een lamp kan oogenblikkelijk nog goed zijn, terwijl toch de gloeidraad zijn emissievermogen verloren heeft. Het wil dan wel eens helpen, wat meer gloeiesspanning te geven, maar de kwaliteit van het geluid gaat toch achteruit. Men kan het euvel het best constateeren door vergelijking met een nieuwe lamp.

Een andere oorzaak kan zijn, dat de telefoon of luidspreker verkeerd is aangesloten. Dit toch komt vooral bij tusschen-schakelen van een snoer vaak voor. Op telefoonstekker en aan de luidsprekersklemmen zijn plus en min aangegeven. We moeten met een voltmeter onderzoeken welke stekkerbus op ons toestel de pluspool is en die aan de plusluidspreker of -telefoon verbinden. Gebeurt dit niet, dan krijgt men geen vol geluid en verniet op den duur den electromagneet in het instrument. Bij een tusschen-geschakeld snoer moet men door meten nagaan, welke punten de uiteinden van eenzelfde draad zijn. Men kan dit met een accu en een voltmeter of lampje van een zaklantaarn onderzoeken. Fig. 2 toont de schakeling. Men verbindt uiteinde snoer e (of eventueel gaatie van contrastekker) met den min-draad van den voltmeter, waarvan de plusdraad aan plus accu zit; nu raakt men achtereenvolgens met de stekkerpooten e' en f' de minpool van den accu aan. Wanneer bij aanraking van een van de stekkerpooten de voltmeter uitslaat, weet men dat dit dus het andere uiteinde van draad e is. Men merkt nu deze twee uiteinden en weet dus, dat ze bij tusschen-schakeling beide aan de plus of beide aan de min moeten. Heeft men geen voltmeter, dan kan men een zakbatterijlampje gebruiken. Men verbindt dan de pluspool van den accu aan den schroefdraad op het lampje, een der stekkerpooten van het snoer aan den min-accu. Nu houdt men het lampje bij het ballonnetje in de hand en raakt het contactpuntje onder aan het lampje aan met een van de draadeinden e of f. Als het lampje brandt, heeft men den draad, die aan den verbonden stekkerpoot zit, te pakken.

Schaken.

PROBLEEM No. 104.

Van een onbekend componist.

Wit begint en geeft in 4 (vier) zetten mat.

Stand: Wit (5) Kc8, Pf3, Lg4, Lh4, pion b6.

Zwart (2) Ka8, Pc5.

Oplossing probleem no. 98. Oplossing probleem no. 99.
(A. van Eelde) 1 Pe2—cl. (Dr. Palkoska) 1 g2—g4.

Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenbosch-kade 211, Den Haag.

EEN PRACTISCHE SPORT

Waarde Panoramanezen,

Doet aan sport in dezen tijd.

Menig voordeel immers wordt u

Door den gulden sport bereid.

Zet uw spieren aan den arbeid.

Maakt u lenig, vlug en sterk.

En ge plukt hiervan de vruchten

Bij uw dagelijksche werk.

Halteren is uiterst heilzaam:

Waar je vroeger nog niets zag,

Komen na wat training biceps

En ook kuitten voor den dag.

Als je dan eens in den trein zit,

Voel je het gemak daarvan,

Wijl je heelemaal alleenig

Een coupé-raam sluiten kan!

Horden-springen is niet minder

Nuttig in den nieuwen tijd;

Athletiekbeoefening toch

Brengt u óók heel wat profijt.

Voor geen straten-barricades

Blijft ge staan, hoor, zooals thans.

En, dank zij uw springkunst, heeft geen

Auto op uw boddies kans!

En vergeet vooral ook niet de

Grieksch-Romeinsche worstelsport,

Daar die tegenwoordig voor ons

Absoluut onmisbaar wordt.

Zijt ge hierin goed bedreven,

Ge hoeft bij slecht weer voortaan

Niet meer, als ge in de tram wilt,

Bij de halte te blijven staan.

Lest best, tijd- en lotgenooten:

Leert de zwemkunst aan, en gauw!

Daarvan hebt ge in ons landje

Zeker allerminst berouw.

Ondanks den... belastingzondloed

Wanhoopt geen zwemkundig man,

Daar zoo'n huisvader het hoofd heusch

Boven water houden kan!

J. Cats Jr.

Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.

Lokzet van P. Schaaaf, te 's-Gravenhage.

No. 127.

Wit speelt a's lokzet 33—28. Zwart gaat er op in, in den waan te winnen door 11—17 (22×11), 16×7 (27×16) 7—11 (16×7), 8—12 (7×18), en 13×42. Nu breekt wit echter op fraaie wijze door naar dam met 35—30 (24×35), 25—20 (14×25), 32—28 (23×32), 37×28 (26×46), 48×37, (46×40) en 45×5, daarmede een beslist voor hem gewonnen eindspel verkrijgende, waarvan thans echter de publicatie der volledige oplossing te veel plaatsruimte zou innemen. Vooral na 25—30 van zwart ontstaat buitengewoon moeilijk, doch interessant spel. Later zullen wij dit nog wel eens kunnen behandelen. De lokzet is niet voor de hand liggend, door den diep verborgen en verrassenden slagzet. Een mooi geheel!

G. e. o.

POSTZEGEL-RECLAME.

Die reclame laat de koopman

Zich voorzeker niet ontglippen.

Hierdoor immers komt warempel

Zijn product op.... aller lippen!

OVERPEINZING EENS HUISVADERS.

Moeskops is een snelle duivel,

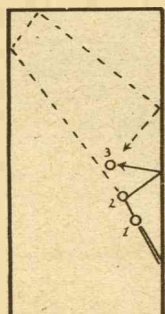
Ook van Klaas van Nek sta 'k paf;

Maar tegen de damesmodes

Leggen ze 't toch gladweg af....

Biljarten.

Hierbij een stoot in hetzelfde genre van de vorige biljartrubriek. Ook in dit geval zou eenige millimeters verschil naar links of rechts in de ligging van een der drie ballen het doorschieten mogelijk maken. Nu dit echter niet het geval is, moet ook hier een andere oplossing gezocht worden. Ze wordt gevonden in het trekken over één band.

Het is echter een bijzondere soort trekstoot. Zoals uit de looplijn van bal 2 blijkt, is deze bal zeer dik, bijna geheel vol, door 1 getroffen. Dit is noodig om de drie ballen bij elkaar in seriepositie te brengen.

Bal 1 moet op ongeveer een derde van onderen en met heel weinig recht effect afge-stooten worden.

In het begin zal de stoot nog wel eens falen door het te dun raken van bal 2. Doch juist omdat men zorgvuldig op eenige dingen tegelijk moet letten en met den loop van twee bal-

len rekening heeft te houden, is dit een uitstekende oefenstoot.

Ook bij dezen stoot moet de queue zeer vlak gehouden worden.

Biljarter.

Het Nederlandsch-Belgisch tractaat aangenomen.

Minister van Karnebeek is, wat men onder persfotografen noemt, „moeilijk te nemen“. Donderdagmorgen echter trad hij hun vriendelijk lachend tegemoet. Had de Minister er soms een voorgevoel van, dat het verdrag met België zou worden aangenomen?

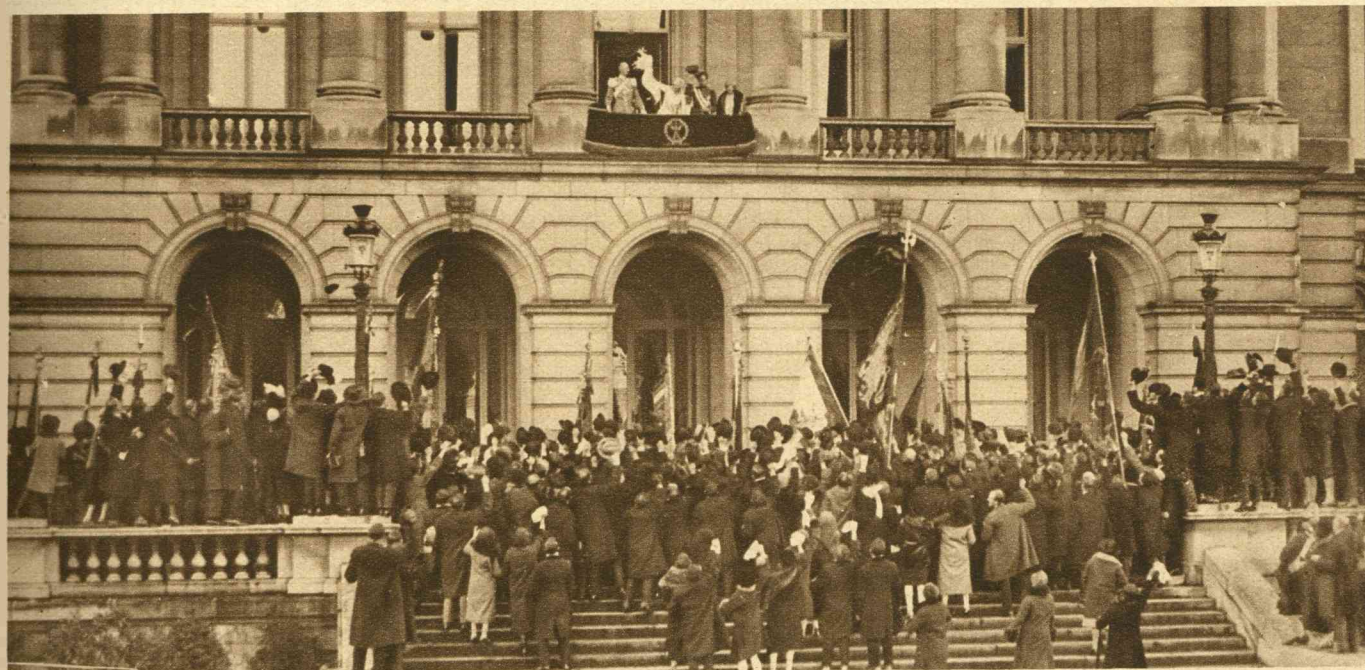

Sen nieuw R. K. Ziekenhuis te Schiedam.

De vorige week Woensdag had te Schiedam door den Zeer Eerw. heer Deken A. J. Schraag de eerste-steenlegging plaats van het nieuwe R. K. Ziekenhuis.

De
huwelijks-
plechtigheden
te
Brussel

Hierboven links:

Nadat het Bruidspaar en de koninklijke gasten van het Belgische koningspaar Maandag reeds direct van Antwerpen naar Brussel waren vertrokken, waar de bevolking hen bij de aankomst hartelijk verwelkomde, had den volgenden dag op het fraaie Stadhuis de officiële ontvangst plaats door het gemeentebestuur der stad. — De hofrijtuigen komen op de uit architectonisch oogpunt onovertroffen Grande Place aan. Van al de oude Gildegebouwen met hun vergulde gevels, wapperden de geborduurde gildevlaggen, hetgeen een prachtig schouwspel opleverde.

Hierboven rechts:

Het bruidspaar hoort, staande op het balkon van het stadhuis, een te hunner eere gegeven muziekkuitvoering aan.

Hiernaast:

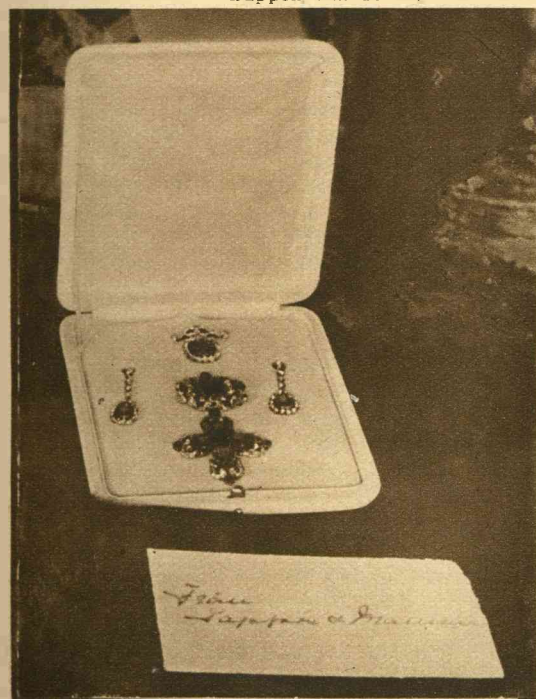
Het défilé van de oud-strijders. Men kan op onze foto duidelijk zien, hoe de bruid, wuivend met haar bloemen, de geestdriftige hulde der defilanten en van het publiek beantwoordt.

Prinses Astrid betreedt, begeleid door haar vader, de trappen van de St. Gudule.

Prins Karel brengt zijn dochter haar bruidegom tegemoet. (1) Prinses Astrid, (2) Prins Karel, (3) de Kroonprins.

De prachtige juweelen, die de bruid van haar ouders als huwelijksgegeschenk kreeg.

De enorme mensenmenigte, die niet ophield luide haar wensch kenbaar te maken, dat het jonge paar op het balkon moest verschijnen nadat het na de huwelijksplechtigheid in het koninklijk paleis was teruggekeerd.

Brettling zweeg een oogenblik. „Ik geloof,” zeide hij toen, „dat u bizondere genegenheid hebt voor de kinderen van uw broer.”

Hij keek haar scherp aan, en met een gevoel van woede zag hij plotseling den zachten, innigen blik, die in haar oogen kwam.

„O ja,” was alles wat ze zeide.

Brettling stond op.

„Maar waarom, nu u eenmaal gelukkig bent geweest, zoudt u niet nog eens uw kans beproeven?” vroeg hij toen. „Ik weet toevallig weer een mooie gelegenheid. Als u daar nu eens honderd pond voor inzette?”

Dorris aarzelde. „Ik weet heusch niet, of ik het doen kan,” zei ze. „Ik heb werkelijk geen behoefte aan meer geld.”

„Och kom, dat is toch maar dwaasheid,” schreeuwde Brettling bijna. „Dat kan u toch geen ernst zijn? Als u dan zelf zoo weinig op geld gesteld bent, doet u het dan terwille van die kinderen, waarvan u zooveel houdt! Ik reken er op, dat u meedoet!”

Dorris durfde niet langer weigeren, en gaf hem den volgenden dag honderd pond. Brettling wachtte een paar dagen, langer was hem onmogelijk, en liet haar toen weer bij zich op kantoor komen.

„Nu, vindt u niet, dat ik u goed geraden heb?” riep hij haar tegemoet. „Wat denkt u wel, dat u thans met de speculatie gewonnen hebt? Tienduizend pond! Dat is een bedrag, dat nog eens de moeite waard is!”

Hij bespiedde haar gezicht, dat merkwaardig kalm bleef.

„Dat is inderdaad een groote som,” zei ze zacht.

„Dat is werkelijk een klein fortuin, of liever, een tamelijk fortuin!” riep Brettling. „Denk nu eens aan, wat u daarvoor koopen kunt! Een mooi buitenhuis, een auto, prachtige kleeren, sieraden, alles wat uw hart maar begeert.”

Hij zweeg plotseling, want de ernstige, donkere oogen van het meisje zagen hem aan. En hij wist plotseling, dat hij verloren had, hopeloos verloren, en zijn offers aan geld voor hem weggegooid waren.

Een doffe woede begon hem te vervullen. Was dit meisje dan van steen? Hij bespiedde haar, toen hij haar de bankreçu's voor het geld overhandigde, hij bewaakte haar als een roofvogel zijn prooi. Na een paar weken vernam hij, dat zij een klein buitenhuis gekocht had, en hij beefde van opwinding, want het scheen hem toe, dat zij nu eindelijk zou gaan bezwijken. Maar niets daarvan gebeurde. En toen hij haar vroeg, waarom zij geen ontslag nam om op haar gemak van haar fortuin te gaan genieten, antwoordde zij hem vriendelijk, dat zij haar werk liefhad, en het haar verschrikkelijk zou toeschijnen niets te doen te hebben.

Hij had verloren . . . Het werd hem elken dag duidelijker. Hij dacht er over, nog grootere sommen tot haar beschikking te stellen, hij was schatrijk en kon het zich veroorloven. Maar hij gevoelde, dat al de schatten der wereld van dit meisje geen zottin konden maken. En ook, dat zij nieuwe aanbiedingen beleefd maar zeer beslist zou afwijzen.

Maar toen kwam een andere gedachte bij hem op. Was het mogelijk,

Een aardig straattooneeltje op Sicilië, het grootste eiland der Middellandsche Zee. — Opvallend is het gemak, waarmee de vrouw in het midden der foto de groote waterkruik op het hoofd draagt.

En leuk viertal.

Vier Affenpinchers, die elkaar om den kampioensprijs moesten bekampen op de door de Kynologenclub „Diana” te Zwolle gehouden tentoonstelling.

dat zij zich maar zoo hield, en dat zij het geld voor een bepaald doel gebruikte? Het leek hem absurd, maar in zijn boosheid en opwinding was hij bereid, alles te gelooven. En op een Zondagmiddag besloot hij naar haar huis te gaan.

Hij had een oogenblik gedacht, dat zij misschien een duur en luxueus huis had gekocht, en dat overvuld had met allerlei ontzettend dure en nuttelooze meubelen. Maar hij zag al dadelijk, dat hij zich ook hierin had vergist, zooals hij trouwens in zijn diepste innerlijk niet anders verwacht had. Het was een eenvoudig buitenhuisje, in een grooten tuin, vol bloemen, wat terzijde van den weg gelegen, zoodat het verborgen was voor de voorbijgangers. Een boschje sering en meidoorns stond voor den ingang, en verborg het bijna geheel.

Het was al bijna donker, toen Brettling aankwam, maar de zoete geur van lente, bloemen en jong gras hing in de lucht, en deed het gelijken op een klein paradijs. Alles was stil, en niemand vertoonde zich, alleen aan de achterzijde was een venster verlicht. Brettling aarzelde geen oogenblik, maar sloop den tuin in. Hij zag, hoe de vensters van de achterkamer openstonden en de gordijnen zacht bewogen in den avondwind terwijl

een groote schemerlamp met een donkere kap een zacht en gedempt licht verspreidde. Daar hoorde hij stemmen . . . en ook haar stem. Hij sloop nader, met een gevoel van plotselinge tijgerachtige drift, en gluurde behoedzaam naar binnen.

Hij zag een eenvoudige, geriefelijke kamer, wel smaakvol doch zonder weelde gemeubileerd. Er stond een diepe fauteuil en daarin zat Dorris Aylsen; zij had een klein meisje van misschien drie jaar op den schoot, wier zacht, klein kopje zij tegen haar wang hield gedrukt. Een jongetje van misschien een jaar ouder stond naast haar, en de twee kinderen luisterden met open mondjes en in gespannen aandacht naar het liefelijke sprookje, dat zij vertelde, een sprookje zooals alleen een vrouw, die een geboren moeder is, aan kinderen vertellen kan.

Brettling stond een oogenblik onbeweeglijk te staren en te luisteren. En toen keerde hij zich om, en rende den weg terug, dien hij gekomen was.

Hij had plotseling begrepen. Hij wist nu, dat hij verloren had, niet alleen wat Dorris Aylsen betrof, maar ook wat hemzelf aanging. Zij gaf niet om geld, dat wist hij thans, zij was niet te koop en nooit zou geld haar haar eenvoud en goedheid doen verliezen, maar hijzelf gevoelde thans ook, hoe weinig waarde zijn fortuin voor hem had . . . hoe al zijn geld en zijn macht zonder waarde voor hem waren, indien het meisje, dat hij in verzoeking had willen brengen, niet in zijn huis wilde komen en eenmaal sprookjes zou vertellen aan kinderen, zijn kinderen.

En den volgenden morgen deelde hij haar alles mede, en smeekte haar, hem in de gelegenheid te stellen, zijn daad te herstellen door de liefde van een geheel leven . . . Voor de eerste maal gevoelde hij, wat werkelijke levensvreugde zijn kan, toen zij toestemde.

En schilderachtig tafereeltje.

Een zigeunerin voor haar woning in Granada, een typisch Spaanschen dans uitvoerend. Zij wordt begeleid door handgeklap, castagnetten en gitaar- en mandoline-muziek.

Het Avontuur

En verlegen meisje is dikwijls aantrekkelijk. Een verlegen jongeman is altijd belachelijk.

De menschen noemden Jan Dijke „verlegen Jantje”, omdat hij zoo buitengewoon, ongelooflijk, belachelijk verlegen was.

Al de pijlen, die Cupido op hem afgeschoten had in den loop der jaren — en dat waren er heusch niet weinig geweest (niet de jaren, doch de pijlen bedoel ik), want hij was werkelijk niet onknap — waren op het harnas van zijn bleuheid afgeketst.

Groot was daarom de verbazing van allen, die hem kenden, toen hij op zekeren dag te voorschijn kwam met een verloofde, een hupsch, modern kind, bekoorlijk en kwiek

In een paar maanden tijds waren ze verloofd geraakt, getrouwd en . . . behoorde Jans verlegenheid tot het verleden.

Eenigen tijd nadat hun huwelijksbootje onder zeil was gegaan, hoorde men hier en daar vreemde dingen mompelen. Niet, dat er een scheiding of zooiets ákeligs op handen was. O neen! Er werd gefluisterd, dat Jan zijn vrouw onder zeer romantische omstandigheden in den trein had leeren kennen.

Zijn vrienden, die dit hoorden, haalden hun schouders op. Zij waren bijna allen getrouwd, en hadden dus hun geloof in de romantiek verloren. Andere kennissen — meest jongemeisjes — lieten hun verbeelding den vrijen loop, en verzonnen allerlei onmogelijke toestanden en gebeurtenissen, waarin Jan en zijn vrouw als hoofdpersonen fungeerden. Niemand had het echter bij het rechte eind. Alleen een ouwe vrijster, een kennis van Jans moeder, raakte heel dicht aan de waarheid, toen zij beweerde, dat „een van die tunnels, die Jan op zijn reisje door België gepasseerd was, er wel schuld aan zou hebben”.

Laten wij, om aan alle heele en halve onwaarheden den pas af te snijden, den sluier oplichten, die tot nu toe het „avontuur” van Jan verborgen heeft gehouden. Laten wij zijn romantische geschiedenis aan de wereld prijsgeven

Een prachtige zomermorgen was het, toen Jan zich met den trein van Namen naar Spa begaf. Het was midden in het reisseizoen en dus — ook door de lage valuta — verbazend druk. Al twee maal was Jan den heelen trein langs geloopt om een plaatsje te vinden in een rookcoupé, de natuurlijke toevluchtshaven voor een verlegen jongeman. Maar het geluk zat hem tegen. Nadat hij vergeefs gezocht had naar een compartiment, waarin geen vertegenwoordigster van de andere sexe was gezeten, was hij ten slotte genoodzaakt zich neer te laten tusschen twee dames

Aan zijn linkerhand zat een dikke matrone; rechts van hem een aardig, maar, natuurlijk, schrikaanjagend meisje van ongeveer twintig jaar. En wat héél erg was: Jan kende het meisje van gezicht, want iederen morgen als hij naar zijn kantoor fietste, kwam hij haar tegen. Hij deed evenwel, alsof hij haar nog nooit gezien had.

Gedurende het eerste kwartier voelde Jan zich allerongelukkigst. Hij had niets bij zich om te lezen. Het fraaie landschap was voor hem versperd. Aan den eenen kant in letterlijken zin door de dikke matrone, terwijl hij natuurlijk niet naar rechts durfde kij-

Gezicht in de haven van Genua (Italië).

ken, omdat daar het verschrikkelijke meisje zat. Nadat hij eenigen tijd star voor zich uit had zitten staren, gekweld door het onaangename gevoel, dat iedereen hem aankeek, kreeg hij opeens een kleinen spiegel rechts tegenover hem in het oog. En in dien spiegel zag hij . . . het aardige meisje . . . Zij keek uit het venster, met droomerige oogen . . . Hij had haar natuurlijk nog nooit zoo goed gezien. Hij zag haar fijn-besneden gezichtje, haar groote, blauwe

nog „verlegen Jantje”, dus bleef hij stil zitten, nauwelijks durvend ademhalen, doch ongehoord gelukkig!

Maar het was nog niet alles. Er gebeurde nog iets ongelooflijks, iets ongehoord-zaligs: iets zijdeachtig-zachts raakte heel even zijn wangen! Wat kon dit anders zijn dan haar haren?

Hij had haar wel naar zich toe willen halen en haar in zijn armen willen nemen . . . Maar hij durfde niet. Misschien hield zij daar niet van, en misschien was de tunnel wel erg

oogen, en, daar zij haar hoed had afgezet, haar blonde, kort geknipte, krullende haren . . . En hij bloosde op het gezicht ervan.

Toen kwam de tunnel

Door een of ander verzuim, ging het licht in den coupé niet aan, en er heerschte dus voor eenige oogenblikken een diepe, ondoordringbare duisternis.

Misschien was het door de vacantie-stemming, waarin hij verkeerde, maar in ieder geval waren Jans gedachten bij het meisje naast hem. Zonderlinge voorstellingen en combinaties doorkruisten zijn hersens. . . . In zijn verbeelding had hij haar hand in de zijne, streelde hij haar zachte wangen en heur zijde-achtig glanzend haar

Opeens hield zijn hart op te kloppen, om direct daarop echter met verdubbelde snelheid aan het werk te gaan: *Hij had een zachten druk tegen zijn knie gevoeld!*

Was het haar hand? Zou hij ernaar durven grijpen? Hij had het graag gewild, maar hij was het nog niet gewend, dus bleef hij stil zitten, nauwelijks

durvend ademhalen, doch ongehoord gelukkig!

Maar het was nog niet alles. Er gebeurde nog iets ongelooflijks, iets ongehoord-zaligs: iets zijdeachtig-zachts raakte heel even zijn wangen! Wat kon dit anders zijn dan haar haren?

Hij had haar wel naar zich toe willen halen en haar in zijn armen willen nemen . . . Maar hij durfde niet. Misschien hield zij daar niet van, en misschien was de tunnel wel erg

ikort, zoodat de andere reizigers hem wel eens konden verrassen, als direct het daglicht den coupé weer binnendrong.

Gedurende eenige oogenblikken, die hem wel een eeuw schenen, genoot hij van de zoete intimiteit van haar zóó dichte nabijheid Maar na die eeuw kwam het licht weer, en met het licht de ontgoocheling. Bitter en wreed

Hij had zijn oogen gesloten gehad om intenser van zijn geluk te kunnen genieten. „Oh, neem me niet kwalijk,” zei er opeens een stem vlak naast hem. „Ik geloof, dat mijn sjaal uit het net is gevallen. Oh, en ook mijn paraplu is weggegleeden!”

Jan zag de paraplu, die tegen zijn knie stond en de sjaal, die uit het bagagenet hing . . . Toen keek hij het meisje aan, verlegen en schuw. Zij lachte, en hij lachte terug, omdat hij niet wist, wat hij zeggen moest. Maar het ijs was nu tusschen hen gebroken, en het meisje, dat gelukkig niet verlegen was, zorgde voor de rest

Zóó heeft Jan kennis gemaakt met zijn tegenwoordige vrouw

„Ste's”

De dik-ste huid heeft een walvisch, opsommige plaatsen 65 cM. dik.

De groot-ste spons ooit gevonden (Middellandsche zee) had een omtrek van 3½ M.

De groot-ste vogel is de baard-gier met een vlucht van bijkans 4 M. . .

De klein-ste vogel is een kolibri uit Centraal Amerika, niet grooter dan een bromvlieg.

De oud-ste Shylock is tot nu toe Charles Macklin, die hem in Covent Garden, 1789, op honderdjarigen leeftijd speelde

De hoog-ste leeftijden worden bereikt door zwanen: 300 jaren; 't Klimop: 450 jaren; Eiken: 1600 jaren en taxisboomen: 3000 jaren. Wat menschen betreft is de gemiddelde leeftijd 't hoogst in Noorwegen en op Nieuw-Zeeland.

't Vraatzuchtig-ste is de rups, die per maand 600 maal haar eigen gewicht verorbert.

De TOORTS

DOOR I. C. JOYE

VERTAALD DOOR DICKY WAFELBAKKER

19)

En nu de zaken zoo staan, ben ik bang... dat ik de kamers niet langer aan je kan verhuren, en deze zelfs zoo gauw mogelijk vrij moeten zijn, daar zijn moeder en zuster bij me, komen inwonen, en...."

"Ik begrijp het volkomen, juffrouw Pratt," viel Tilda haar opgeruimd in de rede. "U heeft 't liefst, dat ik zoo gauw mogelijk verdwijn, en als het mogelijk is, vandaag nog. Natuurlijk kan ik het me levendig voorstellen."

"Maar ik vind het zelf afschuwelijk, en we konden altijd zoo uitstekend met elkaar overweg, nietwaar? Op een paar dagen komt het echter heusch niet aan, kind."

"Ik herinner me, enkele dagen geleden ergens aan een aardig huis een bordje met „kamers te huur” te hebben gezien, dus ik zal er onmiddellijk werk van maken," stelde Tilda haar gerust.

"Ik vind het heel vriendelijk en tegemoetkomend van je, en ik weet zeker, dat Lobley het volkomen met me eens is," vervolgde de dikke hospita. „Je bent er natuurlijk erg verbaasd over, dat ik toch nog besloten heb, hem te nemen, is het niet?"

"Oh, nee, juffrouw Pratt, ik verbaas me nimmer over dingen, die leden van mijn eigen sekse doen. Wij hebben dikwijls de gewoonte, precies het tegenovergestelde ten uitvoer te brengen van hetgeen wij ons eerst voornemen."

"Dat is waar, kindje. Ik had van mezelf nooit kunnen denken, dat ik Lobley's huwelijksaanzoek aangenomen zou hebben, maar gisterenavond was hij zoo verliefd en teeder, dat ik het niet over mijn hart kon krijgen hem te weigeren. Bovendien is het niet goed, als een vrouw lang alleen is. Als je het mij niet kwalijk neemt, dat ik het zeg, zou ik jou heusch aanraden, mijn voorbeeld te volgen."

Tilda barstte in lachen uit.

"Dat is allemaal goed en wel, juffrouw Pratt, maar wanneer men van plan is in het huwelijksbootje te stappen, dan moet er toch een bruidegom gevonden worden, nietwaar? Er bestaat op het oogenblik niemand, die hiervoor in aanmerking zou kunnen komen, tenzij het een handelsreiziger is, die misschien volstrekt niet meent, wat hij me allemaal vertelt."

"Oh, er zullen nog genoeg aanbidders komen opdagen. Nee, dien reiziger zou ik niet nemen, als ik jou was, al meent hij het ook nog zoo ernstig. Zooals ik je zoeven al zei, had ik Lobley nooit geaccepteerd, als hij er zijn vorige baantje niet aan gegeven had."

"Uitstekend, juffrouw Pratt, ik beloof, dat ik uw woorden onthouden zal. Ik zal me heel verstandig gedragen. Ik ga nu dadelijk eens op op die bewuste kamers af, en als ik ze heb kunnen krijgen, kom ik weer gauw hierheen om te pakken."

En zonder verdere betuigingen van spijt of verontschuldigen af te wachten, welke de toekomstige mevrouw Lobley nog mocht uiten, verliet ze haastig het huis.

Ontslagen.

Binnen vijf en twintig minuten was Tilda al weer terug. „Het is in orde," riep ze blij uit, toen ze juffrouw Pratt in de gang ontdekte. „Het zijn alleraardigste kamers, en ik kan er onmiddellijk terecht. Binnen een uur is alles dus vrij en u kunt vandaag uw toekomstige familieleden al laten komen."

Juffrouw Pratt putte zich opnieuw uit in alle mogelijke excuses, doch eensklaps hield ze op en zei: „Oh, ik vergat haast heelemaal, je te vertellen, dat er een brief voor je is gebracht van de „West Bank Cinema", waarop met groote letters „dringend" staat geschreven. Hij ligt op de tafel in je kamer."

Tilda bedankte haar en haastte zich naar boven. Ja, daar lag het epistel op de tafel. Vlug scheurde zij de enveloppe open.

Er bevond zich geld... het salaris van een week... en een briefje in. Dit luidde als volgt:

„Daar de West Bank Cinema niet verder van uw diensten gebruik zal maken, gelieve u bijgaand het salaris, hetwelk u toekomt, aan te treffen. Onder geen omstandigheden zal u meer toegang tot het theater worden verleend."

Mevrouw Gardine had haar dreigement dus ten uitvoer gebracht en op haar manier alles aan de aandeelhouders verteld, en dit was het resultaat.

Misschien kwam het er ook heelemaal niet op aan, en was het heel goed, dat het zoo geloopt was, omdat Tilda nu opnieuw kon beginnen. Ze zou haar intrek in een ander pension nemen en den tijd, welken zij als toortsmeisje had doorgebracht, geheel zien te vergeten. Ze besloot geen adres achter te laten, zoodat niemand, dus ook niet de reiziger in laken... haar nieuwe woonplaats te weten zou komen.

Ja, natuurlijk was het alles slechts voor haar bestwil... Toen Tilda echter een uur later in een taxi wegreed, verborg ze haar gezichtje in haar handen, en barstte in een hartstochtelijk snikken uit, omdat... ze nu nooit meer Roland Robb zou zien.

Er was echter iets, wat zij vergeten had aan de directie terug te geven, iets, wat zich nog in den linkerzak van haar grijzen mantel bevond... een voorwerp, dat haar wellicht nog het Geluk zou leeren kennen... Want Tilda, het toortsmeisje, was nog steeds in het bezit van haar toorts...

Weggejaagd.

Het verdere gedeelte van den dag bracht Tilda door met het uitpakken van haar koffer. Hoe het kwam, wist ze zelf niet, doch terwijl zij hiermede bezig

En nieuw verkeerssignaal te New-York

Te New-York heeft men een nieuw en bijzonder doeltreffend middel gevonden, om den voetganger tot voorzichtigheid aan te manen. Op de drukste punten is een z.g. „doodssignaal" aangebracht, d.i. een kastje, waarop de dood is afgebeeld met de woorden: „Gij zijt mijn, onvoorzichtige voetganger!" Op onze foto ziet men de voetgangers bij het signaal geduldig staan wachten, tot zij kunnen oversteken.

was, kreeg ze eensklaps de stellige overtuiging, dat haar verblijf op Culpit Terrace niet van langen duur zou zijn.

Niettegenstaande het huis er keurig netjes uitzag, heerschte er toch een buitengewoon kille atmosfeer. De hospita zelf, mevrouw Paham, was erg koel en haar twee kinderen waren zeer zeker nooit in hun leven gewend geweest geknuffeld te worden.

Ze begreep, dat dit een verre van huiselijke omgeving zou zijn. „Ik weet zeker, dat ik nooit van deze kamers werkelijk zal houden," zei Tilda tot zichzelf, terwijl ze haar ondergoed in een kastje begon te bergen. „Het komt mij voor, alsof..."

Hier werd ze in haar gedachten gestoord door een luid geklop aan de deur.

„Binnen," riep ze.

Mevrouw Paham, de pensionhoudster, verscheen op den drempel, en sloot de deur achter zich dicht.

„Neemt u me niet kwalijk, dat ik u kom storen," zei ze op killen, beleefden toon, „maar wilt u zoo goed zijn er voor te zorgen, dat uw kamers over een week weer vrij zijn?"

Tilda keek haar onderzoekend aan, en hoe vreemd het ook moog klinken, ze was allerm minst verbaasd over hetgeen zij te hooren kreeg. Het leek haar, alsof ze volkomen voorbereid was geweest op hetgeen er thans volgde.

„Waarom vraagt u mij dit?" vroeg ze na eenig zwijgen.

„Ik geloof, dat het voor beide partijen het beste is, als ik geen nadere verklaring geef."

„Dat ben ik volstrekt niet met u eens. Ik... nu, ik sta er op, dat u mij antwoordt." In haar stem klonk zulk een bevelende klank, dat de bewuste dame het raadzaam scheen te achten aan haar verzoek te voldoen.

„Toen u met de taxi hier aankwam, keek een der burens toevallig uit het venster en herkende onmiddellijk in u een der helpsters van de West Bank Cinema. Zijn nichtje, juffrouw Tabbings, verkoopt de entreebiljetten, en daar hij toevallig vanmorgen een paar plaatsen moest hebben, en haar vertelde, dat u bij een van zijn burens en pension gekomen was, kreeg hij te hooren, dat u om... uw minder behoorlijk gedrag op staanden voet ontslagen was geworden. Daarom verzoek ik u, over een week te vertrekken. Mijn man komt uit een keurige familie, en ik zal er groote onaangenaamheden over krijgen, als u langer in dit huis blijft."

„Oh, nu begrijp ik het, mevrouw Paham. Ik zal zoo gauw mogelijk andere kamers zien te krijgen, en wanneer ik hierin slaag, ga ik reeds morgen weg. Dat is alles, wat ik u te zeggen heb."

Tilda sprak kalm en natuurlijk en het leek er heel veel op, alsof zij op dit oogenblik de meesteres was, die een dienstbode mededeelde, dat ze niet langer van haar diensten gebruik wenschte te maken. Toen de hautaine hospita dan ook de kamer verliet, had ze het gevoel, alsof zijzelf slechts een kleine, nietige worm was.

Tilda maakte zich volstrekt niet verdrietig of kwaad over hetgeen zij zoeven te hooren had gekregen. Ze vatte het zeer filosofisch op en was er ten volle van overtuigd, dat alles volkomen voor haar bestwil geschiedde. Daar ze een volmaakt gelukkige jeugd had gehad, was het heel natuurlijk, dat nu ook eens de dagen van tegenspoed zouden aanbreken.

Het bleek dus niet noodig, verder met het ontpakken van haar koffer door te gaan. Ze zou er slechts het hoognoodige uit nemen. Wat stond er nu verder te doen?

Het was haar onmogelijk den heelen middag in deze kille omgeving te blijven, en daarom besloot ze uit te gaan. Maar waarheen? Oh, daar lag gelukkig een dagblad op tafel. Ze keek al de advertenties door en toen ze hierin niets ontdekte, viel haar oog op een artikel, hetwelk op een der eerste bladen voorkwam.

„Vanavond zal in het Cino-Theater iets zeer interessants vertoond worden. Tot op heden is nog niet bekend gemaakt, wie eigenlijk de gemaskerde ontdekkingsreiziger is, die in de film „De ontdekkingsreiziger", welke geruimen tijd in de West Bank Cinema geloopt heeft, op het doek is verschenen. Vanavond zullen er eenige portretten van hem zonder masker voor, vertoond worden, waardoor de nieuwsgierigheid van het publiek eindelijk bevredigd wordt. Heel veel menschen zullen veronderstellen het gelaat van een bekenden acteur te zien te krijgen, doch wij mogen natuurlijk niets verraden. Wij raden dus iedereen aan, vanavond de voorstelling in het Cino-Theater bij te wonen."

Dat was buitengewoon interessant, vooral omdat Tilda de geheele film gezien had. Ja, ze zou een bus nemen, en zien nog een plaatsje in het Cino-Theater te krijgen.

Hierdoor zou ze al haar moeilijkheden voor enkele uren vergeten. Wanneer alle slechte dingen in drieën moeten bestaan, zooals sommige menschen veronderstellen, dan zou ze natuurlijk geen enkele zitplaats meer vrij vinden.

„Wanneer ze me vertellen, als ik daar aankom, dat het theater vol is, dan zal ik dit als een voorteken van ongeluk opvatten, maar als ik een plaatsje kan bemachtigen, dan ben ik er van overtuigd, dat alles zich wel weer ten goede zal wenden."

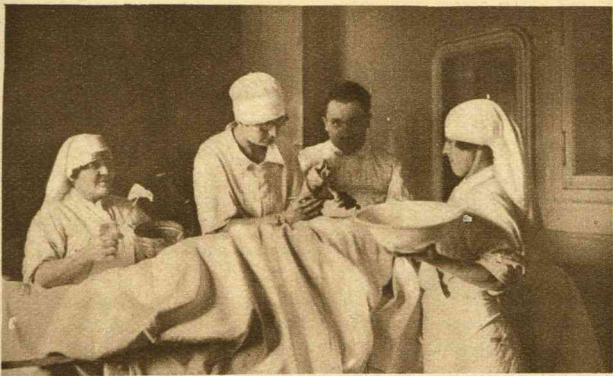
Het was dan ook, alsof Tilda een koude douche kreeg, toen ze, aan de kas gekomen, inderdaad te hooren kreeg, dat alle rangen uitverkocht waren.

Het ongeluk zou haar dus nog eenigen tijd blijven vervolgen. Tilda deed haar uiterste best niet bedroefd te zijn. Eensklaps hoorde ze tot haar groote verlichting een der suppoosten tot de cassière zeggen: „Er kan nog één plaats verkocht worden, want er is een besproken biljet teruggestuurd."

Tilda kon dus naar binnen gaan en twee minuten later nam zij haar plaats in op de achterste rij van het balcon. Was het niet heel eigenaardig, dat zij toevallig zitten moest op een hoekplaats van een laatste rij? Wanneer de lichten uitgingen, zou ze zich weer verbeelden een toortsmeisje te zijn, dat op een stoel mocht zitten, welken een der bezoekers voor haar besproken had. Ditmaal was er echter niemand om haar hand vast te houden, geen „reiziger in laken" die zich tot haar kon overbuigen, en... en....

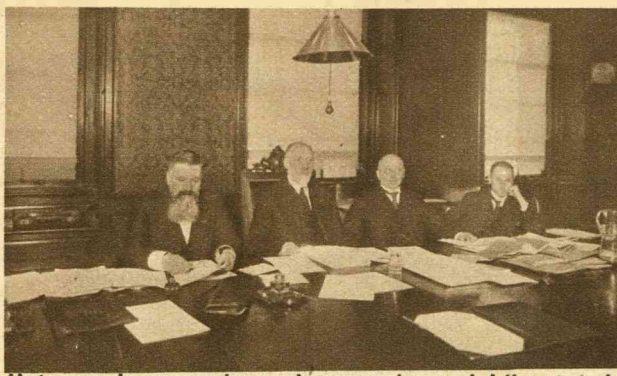
(Wordt vervolgd)

UIT HET VOLLE LEVEN

De eerste vrouwelijke chirurg

In een der ziekenhuizen te Parijs is thans de eerste vrouwelijke chirurg, mevrouw Brian Garfield, als zoodanig werkzaam. — Op onze foto ziet men haar bij het verrichten van een operatie.

Het openbaar onderzoek naar de aanleiding tot de spoorwegramp bij de Vink

De commissie, die in een der zalen van het Departement van Waterstaat te 's-Gravenhage het onderzoek leidt. V.l.n.r. de heeren: Ir. A. H. W. v. d. Vegt, Prof. Dr. J. Kraus, Ir. D. Verhoop, Prof. Mr. E. M. Meyers.

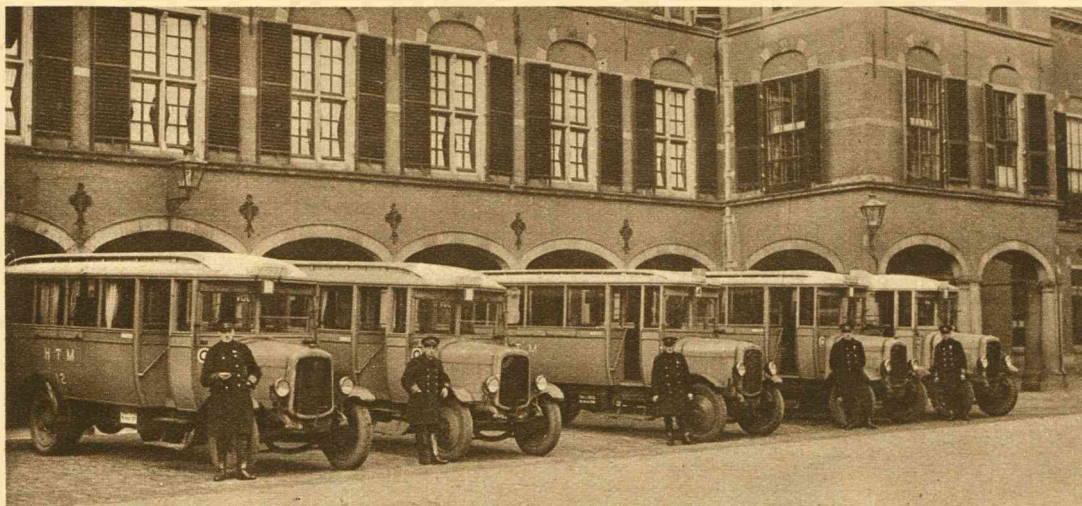
De zware brand te Vlaardingen

in de stoomkuiperij van C. van Toor. Het geheele gebouwencomplex brandde totaal uit. De aangerichte schade is zeer aanzienlijk.

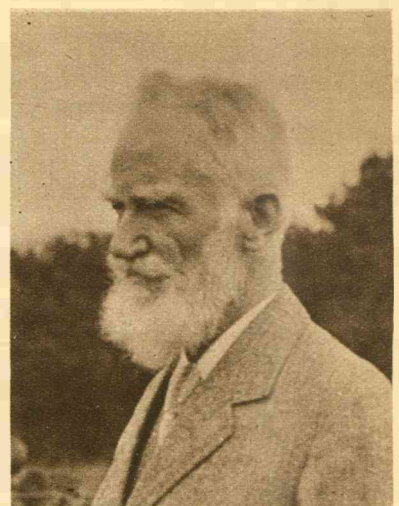
C. Smits

Den 11en Nov. was het 25 jaar geleden, dat de tegenwoordige Directeur van het Gemeentelijk Electriciteits- en Trambedrijf, de heer Smits, als electro-technisch adviseur in dienst trad bij de Gemeente Utrecht.

De nieuwe H.T.M.-bussen te 's-Gravenhage

die na 2 Januari in de residentie het rijk alleen zullen hebben. Na dien datum mogen er n.l. geen particuliere autobussen meer rijden.

George Bernard Shaw

die de vorige week den Nobelprijs voor Letterkunde over 1925 kreeg

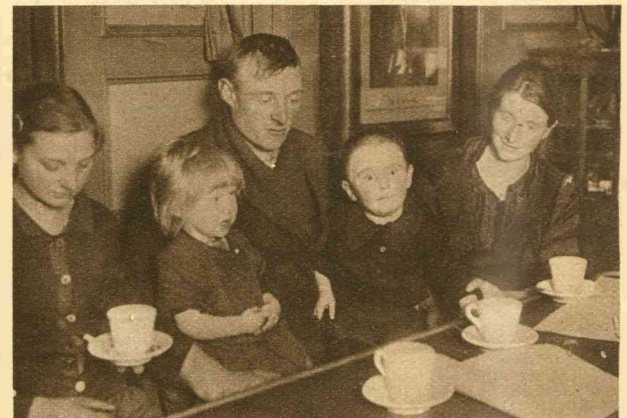
„Ballet des Fleurs“.

een bloemendans in twaalf figuren, ontworpen door den heer H. J. v. Leeuwen Jr., leeraar in de klassieke en moderne danskunst te Leiden. De eerste opvoering van dit ballet zal plaats hebben ter gelegenheid van de tweede Volksbijeenkomst te Leiden op 17 November.

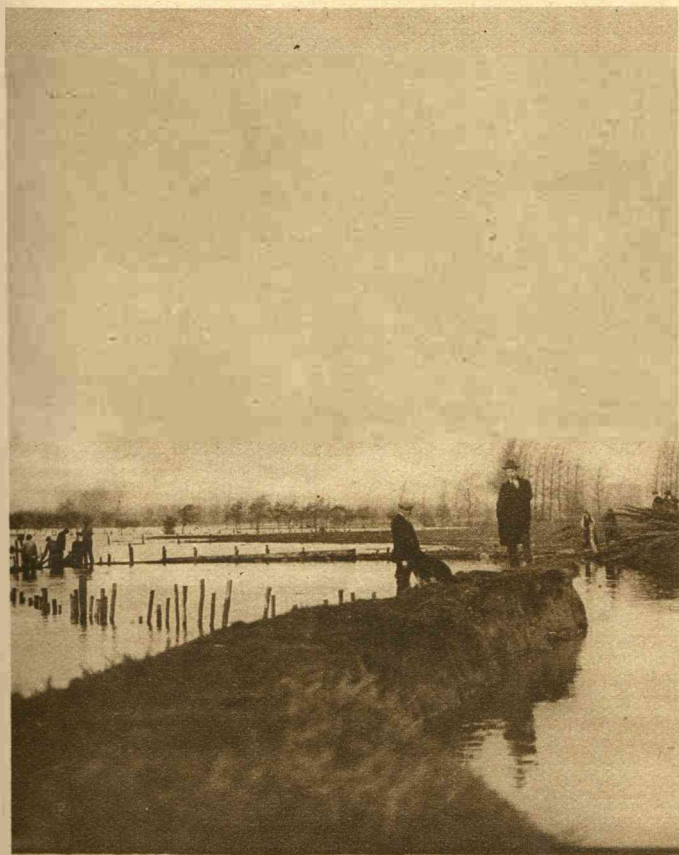
Een vorstelijke verloving in het Noorden

Zeer waarschijnlijk zal binnen enkele dagen officieel de verloving worden bekend gemaakt van Prinses Martha van West Gorhland, zuster van Prinses Astrid, en Kroonprins Olaf van Noorwegen.

Gelukkig gered

Zaterdagnacht i.l. verging op de Zuiderzee onder Marken een tjalk, waarvan de opvarenden geukkig konden worden gered. — Het geredde gezin, dat op het opleidingsvaartuig van het Onderwijsfonds van de Binnenvaart werd ondergebracht.

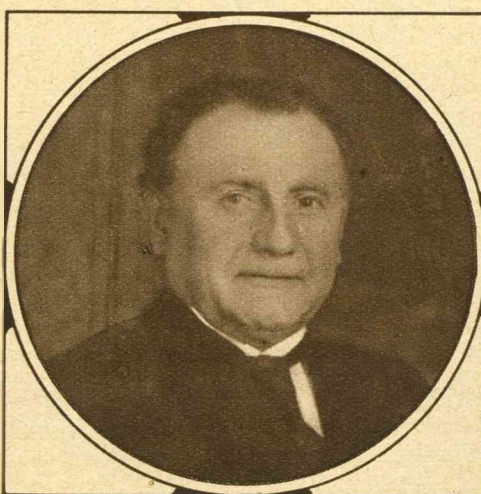

Weer doorgebroken

Voor de tweede maal binnen een maand tijds brak de zuidelijke dijk van de Bolksbeek in de buurt van Lochem door. Thans had vooral de buurtschap Nettelhorst het hard te verantwoorden. — Het gat in den dijk, dat ongeveer 30 meter breed is.

BERICHT

Wij herinneren er onze abonnees aan, dat in de in dit nummer opgenomen gedeelten van onze vervolgverhalen de laatste verkeerd of dubbel gezette lettergrepen voorkomen, die zij noodig hebben om den door ons gevraagden zin te vormen. — De inzendingen moeten voor 24 dezer in ons bezit zijn. Voor nadere bijzonderheden verwijzen wij naar pag. 10 van „Panorama“ van 27 October.

Ds. A. v. d. Vegt

predikant te Strijen, hoopt den 24en November a.s. zijn 25-jarig ambtsjubileum te vieren.

De voetbalwedstrijd te Essen

tusschen West-Duitschland en Oost-Nederland. — Een moment uit den strijd, die door onze bureu met 3-0 werd gewonnen.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Onze dagelijksche glimlach

Het leven is geenszins een voortdurende vakantie. De zon schijnt niet altijd en evenmin kunnen wij het heele jaar door niets uitvoeren. Kamers worden stoffig . . . kinderen worden morsig . . . schuldeischers worden ongeduldig en wij . . . we worden een dagje ouder en voelen ons vaak niet opgewassen tegen de groote en kleine moeilijkheden des dagelijkschen levens.

Het is merkwaardig, zoo spoedig als de herinnering aan een heerlijke, zonnige vakantie verbleekt onder de opeenvolgende ergernissen en zwarigheden van het leven van alledag. Wij zouden niet gaarne bij voortdurend niets uitvoeren, maar we zouden wel heel graag altijd door in die jolige vakantie-stemming willen verkeerren.

Maar . . . wat is hier eigenlijk tegen? Wel — zult gij tegenwerpen, wij kunnen niet voortdurend vakantie houden!

Dat zou te duur worden! — Er moet gewerkt en geld verdiend worden! Heel goed, maar — kan dat niet samen gaan met de vakantie-stemming?

Geld en niets doen maken niet zonder meer een echte vakantie: het is de stemming die het 'm doet.

De stemming, waarin men kan blijven glimlachen, ook in sombere dagen van tegenspoed, zie, dat is de ware vakantie, die niet gebonden is aan tijd of plaats.

Zij, die in den oorlog trokken, waren beziel met een heilig vuur, met den vasten wil, te overwinnen of te ster-ven . . .

In zekeren zin voeren wij iederen dag, ieder op onze eigen wijze, ook een oorlog . . .

Oorlog tegen de omstandigheden, tegen de lastige humeuren van onze omgeving, tegen zorgen, en oorlog tegen ziekte en vermoeidheid . . . tegen ondankbaarheid en miskenning. Als we met vakantie gaan, dan trekken we met een zucht van verlichting de deur achter ons dicht: we hebben dan een gevoel alsof we voorloopig onze zorgen achterlaten . . .

Waarom zouden we niet iederen dag weer opnieuw met datzelfde gevoel onze deur achter ons dicht trekken?

Een slecht humeur en zorgen kunnen niet welig tierren, waar een vroolijke glimlach is.

Zeg niet: de zorgen, die ik heb, verleen mij het lachen wel!

Keer het om en zeg: „Laat ik glimlachen, mijn glimlach verdrijft mijn zorgen”.

Zeg niet: „Dat kan ik niet”, want als gij het wilt, dan kunt gij het ook!

Nuttige Wenk

Dubbele hielen.

Kousen worden veel sterker, als men bij het breien der hielen tamelijk dikke zijde meebreikt. De grootere sterkte weegt ruimschoots op tegen de noodzakelijke meerdere uitgaven.

Buitengewoon fraai geheel, bestaande uit japon van geborduurde crepe de chine met fluweelen cape, gevoerd met geborduurde crepe de chine.

Eet meer visch!

De voedingswaarde van visch.

Visch is, op grond van de voedingswaarde, een echt volksvoedsel.

Een volksvoedsel is een voedingsartikel, dat, bij lagen prijs en goede verteerbaarheid, veel voedingswaarde bezit, dat wil zeggen, in ruim voldoende hoeveelheid alle

Mantel van paars velours de laine met licht bont versierd.

voedingsstoffen bevat, die voor ons lichaam noodig zijn, te weten:

Eiwitten, vetten, koolhydraten (zooals zetmeel en suiker), zouten en water, en bovendien de tegenwoordig zoo veel besproken vitaminen.

Koolhydraten krijgt de mensch genoeg uit brood, aardappelen, boonen enz.

Visch bevat de rest van de zoo even genoemde voedingsstoffen in voldoende hoeveelheid, vooral eiwit, de kostbaarste bouwstof voor de weefsels van het lichaam. In het algemeen gesproken, bevat visch evenveel eiwit als vleesch en is in voedingswaarde gelijk te stellen met vleesch.

Wat het vetgehalte betreft, visch is over het algemeen minder vet dan vleesch, behalve de speciaal vette vischsoorten als haring, zalm, paling, makreel en roode poot (deze bevatten zelfs meer vet dan vleesch).

In zekeren zin is dit tekort aan vet in schelvisch, schol, kabeljauw, enz., dus in de magere vischsoorten, juist een voordeel, want daardoor is visch zoo licht verteerbaar.

Vet is immers zwaar te verteren, ligt, zooals men dat noemt, zwaar voor de maag. De kookkunst heeft natuurlijk middelen gevonden om dit tekort aan vet in visch aan te vullen, n.l. in boter bij gekookte visch en olie bij gebakken visch. Vooral 's winters is voldoende vet in ons voedsel van belang, want ons lichaam heeft vet noodig als warmtebron, om onze lichaamswarmte op peil te houden. In koude landstreken en 's winters heeft de mensch dus meer behoefte aan vetrijk voedsel dan in warme landstreken en in den zomer. Dat is de reden, waarom wij 's winters graag vet doorwassen vleesch eten, 's zomers daarentegen liever mager vleesch en ook minder vleesch dan in den winter.

In het geringere vetgehalte en de grootere verteerbaarheid van visch tegenover vleesch moet dan ook de reden liggen om 's zomers juist meer visch dan vleesch te eten. En, merkwaardig, dit is in Holland niet het geval. In tegenstelling met Engeland b.v., waar het vischverbruik des zomers juist grooter is, ziet men telkenjare in Holland gedurende den zomer het vischverbruik dalen.

De reden hiervan? Al te veel leeft bij het publiek de gedachte, dat visch des zomers niet zoo goed, niet zoo lekker is als in den winter.

En die meening is volkomen onjuist. Juist gedurende den zomertijd voedt de visch zich over het algemeen beter dan in den winter en bevindt zich daarom des zomers in beteren voedingstoestand dan 's winters. 's Zomers is alle visch goed!

Het is werkelijk onbegrijpelijk, dat bij de prijzen van tegenwoordig, waarbij men voor 10, 20 cent per pond reeds lekkere visch kan koopen, het publiek zich niet eens echt te goed doet aan visch.

Visch is een bij uitstek licht verteerbaar voedsel. Daarom juist ook zoo geschikt als voedsel voor kinderen en oudere menschen, voor zieken, zwakken en herstelden en bovenal ook voor lijders aan tal van ziekten, waarbij de inwendige organen niet te zwaar belast mogen worden met zwaar verteerbaar of prikkelend voedsel, zooals maagkwalen, nierziekten, suikerziekte en reumatiek.

Niet zelden schrijven medici een vischdiët voor in verband met bovengenoemde kwalen. Naar wat uit de literatuur omtrent de voedingswaarde van visch bekend is, n.l. de gemakkelijke verteerbaarheid en het geringe gehalte aan z.g. extractief-stoffen (dat zijn prikkelstoffen, die o.a. den pittigen smaak en de opgewektheid veroorzaken), in het bijzonder aan basen, die vorming van urinezuur veroorzaken, ware het te wenschen, dat de heeren medici zich algemeen meer op de hoogte stelden van de wetenschappelijke betekenis van dit diët.

Roken door kinderen

Men is het algemeen eens over het feit, dat aan kinderen, althans tot veertien- of zestienjarigen leeftijd, het rooken niet moet worden toegestaan. Een hygiënisch vraagstuk bestaat hier nauwelijks meer. Echter verschilt men van meening over de vraag, of de overheid de ouders moet helpen in het onthouden van rookgerei aan hun kroost, en zoo ja, hoever de overheid moet gaan.

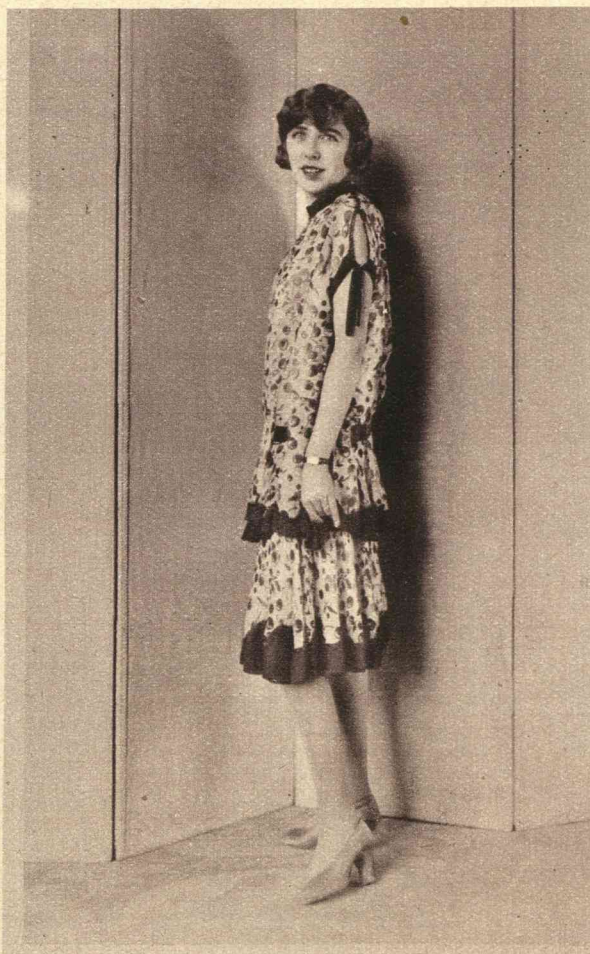
Laatstelijk heeft zich, volgens „De Handeldrijvende Middenstand”, de Haagsche commissie voor de strafverordeningen over deze materie aldus uitgesproken: Dat het tegengaan van het rooken door jeugdige personen minder op het terrein van strafrecht, dan wel op dat van de opvoeders der jeugd ligt, en niet de politie, maar de ouders en de onderwijzers moeten optreden ter bestrijding van dit kwaad. Wanneer op de scholen den kinderen voortdurend gewezen wordt op de nadeelige gevolgen, welke voor hen uit het rooken kunnen voortvloeien, dan verwacht de commissie daarvan meer heil, dan wanneer tegen een kind proces-verbaal wordt opgemaakt en het dan een berisping van den kantonrechter ontvangt, omdat het gerookt heeft.

De hond bijt den steen, en niet die hem werpt.

Weynigh houts, veel vruchten.

Laet berou, seldom goet berou.

Eenigheyt vermach veel.

Jeugdig japonnetje van bedrukte voile met effen randen afgezet.

HET GOUD DER NEVELBERGEN

Een roman uit Canada door Emil Droonberg

Geautoriseerde vertaling door
J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM

(42) (Slot)

Toen Iha/sa dien avond naast een flink vuur, dat hij aangestoken had, in slaap gezonken was en hij overtuigd kon zijn, dat zij door de uitputting van haar krachten niet voor den volgenden morgen zou ontwaken, stond hij op en spande de honden weer in. Toen wierp hij nog een arm vol hout op het vuur om zijn vervolgers des te beter hun spoor aan te wijzen en terwijl hij medelijdend de schouders ophaalde over het lot van het jonge schepseltje, dat hem haar vertrouwen had geschonken, een vertrouwen, dat hij schandelijk misbruikt had, dreef hij de honden aan, want nu kwam het er op aan, een zoo groot mogelijken afstand tusschen zichzelf en zijn vervolgers te stellen, die inmiddels al bedenkelijk naderbij gekomen moesten zijn.

Drie weken later.

Terwijl de sterren aan den hemel schitterden en het noorderlicht vurige stralen over de aarde schoot, naderde een toboggan, moeizaam door een enkelen hond voortgetrokken, de hut aan de Slikine-rivier.

Op den toboggan lag een mensch en het pijnlijke kreunen, dat van tijd tot tijd uit de omhulling der dekens heendrong, bewees, dat hij zich in een verschrikkelijken toestand bevinden moest. Hij was ternauwernood in staat, den huskie met een zachte beweging van de zweep de richting aan te geven.

Een ervaren mensch behoefde geen verklaring. Hij wist, dat zich hier een van de vele drama's van het Noorden afgespeeld had, dat land van ijs en sneeuw, van vorst en dood; hij wist dat deze huskie de laatste van het span was en dat de overige, de een voor en de ander na, ten offer waren gevallen aan den honger van hun overlevende kameraden en den man daar op den toboggan. Hij wist ook, dat deze den last van de slede telkens lichter had moeten maken om zich bij de steeds verminderende draagkracht aan te passen, tot hij ten laatste zelf, niet in staat zich nog voort te slepen, de plaats van de bagage had ingenomen — overgeleverd aan de barmhartigheid van een hond.

Toen de slede op de ijsbaan der Slikine-rivier voor de hut aangekomen was, liet de ongelukkige er zich afrollen. Toen beproefde hij zich op te richten, gaf dit evenwel op met een luiden gil, die als een gehuil klonk. Kreunend sleepte hij zich toen op zijn knieën naar den hond om hem uit het tuig te bevrijden.

Die moest nu maar zien, hoe hij er het leven afbracht. De man had met hem afgedaan.

Pandoeren

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112II, Amsterdam.
Alle mededeelingen deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

Correspondentie.

L. A. ten H. te Amsterdam. Uw gevonden praatje is een piccolo. K. B. opnemen en H. B. weggelaten. Kl. troef. Zoudt u het ook kunnen wijzigen b.v. met H. 6 en 10. Dit kan wel.

Auteursoplossing probleem No. 115.

- 1e Slag A K. 7, B K. 9, C K. 10, D K. A.
2e „ B S. H., C H. A., D S. B., A S. 8.
3e „ B S. V., C H. V., D S. A., A S. 7.
4e „ D S. 10, A H. 10, B H. H., C R. 8.
5e „ D H. 8, A H. 6, B R. H., C K. H.
6e „ C H. 7, D S. 9, A H. 9, B R. V.

Oplossing probleem no. 116.

- 1e Slag A H. 10, B R. 10, C H. H., D H. A.
2e „ B H. V., C S. V., D K. A., A H. 9.
3e „ B H. B., C R. 9, D K. H., A H. 8.
4e „ C S. 9, D R. H., A K. B., B S. B.
5e „ D K. 8, A K. 7, B S. 10, C K. V.
6e „ C K. 9, D S. H., A K. 10, B S. 8.

Oplossing probleem No. 117.

- 1e Slag A S. 10, B S. V., C S. 7, D S. B.
2e „ D R. B., A R. 9, B S. H., C H. 10.
3e „ B K. H., C S. 9, D K. V., A K. 9.
4e „ C K. A., D K. 10, A K. 8, B H. 7.
5e „ C K. B., D R. H., A K. 7, B H. B.
6e „ C H. 10, D S. 8, A H. 6, B H. 8.

Een uur had hij zeker nodig om de enkele schreden op handen en voeten door de sneeuw heen te woelen tot aan de deur van de hut en die open te waken.

En nu lag hij hier en de vlammen van een verwarmend houtvuur speelden in de lucht en zonden roode lichtjes door het vertrek.

Was dat niet rood cederhout, dat daar brandde? Rood cederhout, dat de booze geesten verdrijft?

Toen boog Irene haar hoofd en een onbedaarlijk snikken schokte het jonge lichaam.

Aan zijn legerstede zat een oude, vriendelijke man, dien de hemel hem gezonden had, om hem in zijn laatste uren bij te staan. Want de hemel was hem genadig — ter wille van het boekje, dat nu op zijn borst rustte. Het boek, dat zijn oude, vrome moeder hem gegeven had, toen hij van haar wegging — de wereld in — met de vermaning: „Houd het steeds bij je!”

O, waarom had hij het niet altijd bij zich gehouden zooals zijn moeder hem gezegd had!

De vloek van het roode goud zou dan geen macht over hem gehad hebben.

En zijn gedachten begonnen te zwerven. . . .

Hij voelde zich zoo licht . . . hij had geen pijn meer . . . Toen bewogen zijn lippen zich. Zachtjes, maar helder en duidelijk klonken de woorden in de ooren van den ouden man aan zijn legerstede:

„. . . en het was rood, het goud. Rood als bevroren bloed lag het tusschen het losse zand en de steentjes van de beek in het gebergte. Groote hoeveelheden goudklompjes zoo groot als hazelnoten. Aan de oevers der beek, langs de wanden van het ravijn gleden kleine, groene slangen, de bewakers van het goud. In mijn handen heb ik het gehouden en tusschen mijn vingers heb ik het door laten glijden, alsof zij leekten van bloed.

„En toen kwam de „booze bezwering”, de vloek over mij. Ik had gelachen, heimelijk gelachen, toen de oude, bijgeloovige medicijnmeester der Sioux mij gezegd had, dat er booze geesten in het ravijn huisden en dat hun bezwering over iedereen kwam, die er goud vandaan haalde. Waarlijk, in zeker opzicht had hij gelijk, er kleefte een booze bezwering, een vloek aan. Het metaal is evenwel onschuldig. De vloek komt voort uit de harten der menschen. Zij hebben het tot hun afgod gemaakt, dit meest nuttelooze aller metalen en zoo is het hun tot een duivel geworden. Dat was zijn vloek, maar niet de andere, waarover de medicijnmeester bazelde, alsof zij kleefde aan het goud daar boven in de rotsspleet, als ware dit bezielde en niet slechts een dood metaal. En ik had gelachen. . . .

„Toen evenwel de klompjes door mijn vingers gleden als bevroren bloed, toen greep hij mij aan, de vloek, die andere vloek! En de groene slangen zagen het, hoe hij bezit nam van mijn brein, want zij grijsden mij hoonend aan met hun onheilspellende, begripende oogen! Vervloekt zij 't oogenblik, waarop ik den medicijnmeester uitlachte. Vervloekt, gij erbarmelijk, rood goud, daar gij nu mijn lichaam vermoordt, zooals ge eerst mijn ziel vermoord hebt — vervloekt — vervl. . . !”

Een rochelen — en een dwalende ziel was voor zijn rechter verschenen. . . .

En daarboven in de eenzaamheid van het hooge Noorden, waar de hemel als een dikke, grauwe nevel over de aarde ligt, de vorst alle leven in de wouden doodt en slechts van tijd tot tijd een onuitsprekelijk treurig klinkend gehuil van een rondsluipenden wolf de stilte verscheurt, stond op hetzelfde uur een jong meisje tegen een eik geleund. Haar arm was om den ouden, verweerden stam geslagen, die al zooveel winters en stormen getrotseerd had, alsof die boom haar kracht kon geven in een uur, dat haar hart gebukt ging onder het leed des levens. De oude boom schudde evenwel hoog in de lucht zijn grijs hoofd en zijn bladeren trilden en beefden in den wind, die door zijn toppen streek. . . .

En het jonge menschenkind luisterde en hoorde wat hij sprak:

„Boven alles de plicht!”

Toen boog Irene haar hoofd en een onbedaarlijk snikken schokte het jonge lichaam.

ONS NIEUWE FEUILLETON

Binnenkort zullen wij een begin maken met de opname van een

NIEUW, BOEIEND VERVOLGVERHAAL

In een onzer eerstvolgende nummers zullen onze lezers nadere mededeelingen over dit feuilleton aantreffen.

7e Slag D R. 10, A R. 7, B S. 8, C H. A.
8e „ B R. 8, C H. H., D H. V., A R. V.

PROBLEEM No. 122.

Misère ouverte impériale (praatje).
(Voorgekomen op een speelavond).

A	B
Harten 6, 7, 8, 10.	Harten Boer.
Ruiten 7, 10.	Ruiten Boer, Heer.
Klaveren 7.	Klaveren 8, 9, 10, Heer.
Schoppen 10.	Schoppen 7.

C	D
Harten Heer.	Harten 9, Vrouw, Aas.
Ruiten 8, 9, Vrouw.	Klaveren Boer, Vrouw.
Klaveren Aas.	Schoppen 8, Heer, Aas.
Schoppen 9, Boer, Vrouw.	

Troef: Schoppen. Kijkaart: Ruiten Aas.

A speelt Schoppen 10 en?

PROBLEEM No. 123.

Misère ouverte impériale (praatje).
(Voorgekomen op een speelavond).

A	B
Harten 6, 7, 8, Heer.	Harten 10, Aas.

Klaveren 7.	Ruiten 7, 9, Boer.
Schoppen 7, 8, 10.	Klaveren 8, 9, 10.
C	D.
Harten Boer.	Harten 9, Vrouw.
Ruiten Vrouw.	Ruiten 8, Heer, Aas.
Klaveren Vrouw, Heer, Aas.	Klaveren Boer.
Schoppen 9, Boer, Vrouw.	Schoppen Heer, Aas.
Troef: Klaveren.	Kijkaart: Ruiten 10.
A speelt Klaveren 7 en?	

PROBLEEM No. 124.

Ingezonden door den heer P. C. Ouwehand, Papendrecht.
Misère ouverte impériale (praatje).

A	B
Harten 7, 8.	Harten Boer, Heer.
Ruiten 7, 8, 10.	Ruiten 9, Boer, Vrouw, Heer.
Klaveren 7.	Klaveren 9.
Schoppen 7, 8.	Schoppen Boer.

C	D
Harten 6.	Harten 9, 10, Vrouw, Aas.
Ruiten Aas.	Klaveren 8.
Klaveren Boer, Vrouw, Heer, Aas.	Schoppen 9, Vrouw, Heer.
Schoppen 10, Aas.	

Troef: Klaveren. Kijkaart: Klaveren 10.

A speelt Klaveren 7 en?

C	D
Volgorde der spelers B	A

Oplossingen binnen 4 weken in te zenden aan het adres van den redacteur dezer rubriek.

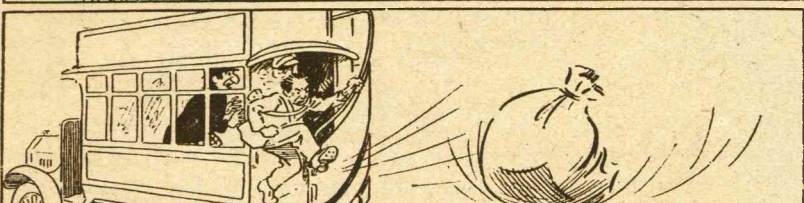
PANDER
& ZONEN

PERZISCHE DEURKLEEDJES

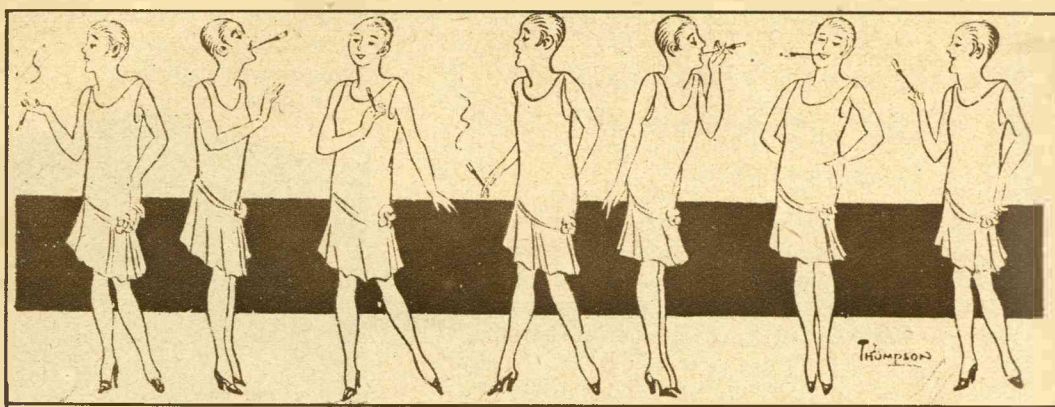
OOK GESCHIKT VOOR VOETKUSSENS.

ZICHTZENDING FRANCO

VAN AF
12.50

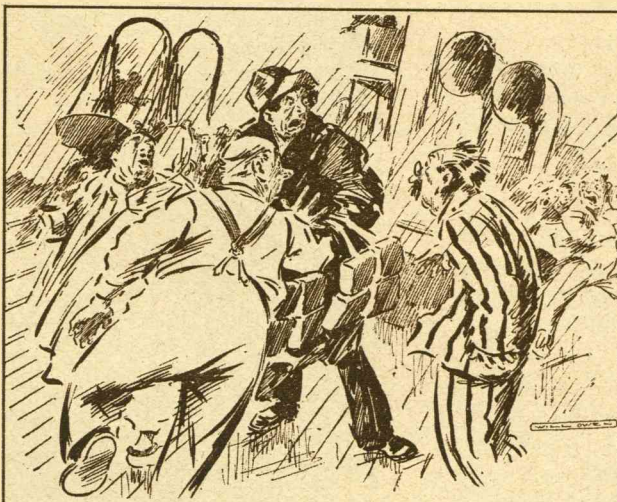

Mijnheer Vrek en zijn vriend probeeren een dubbeltje voor de autobus uit te sparen!

17 jaar 20 jaar 25 jaar 30 jaar 35 jaar 40 jaar 45 jaar

Mijlpalen in het leven van de vrouw.

De matroos (op het zinkende schip): „Is er hier nog iemand, die kan zwemmen?”
De heer (in zijn pyama): „Ja... ik kan wel een beetje zwemmen!”
De matroos: „Dan kunt u beter overboord springen, want er is één zwemgordel te weinig.”

Dame: „Waarom ga je niet aan 't werk?”
Bedelaar: „Omdat ik geen gereedschappen en materiaal heb, juffrouw.”
Dame: „Wat voor gereedschap en materiaal heb je dan nodig?”
Bedelaar: „Een vork en eten, juffrouw!”

VOOR DE JEUGD

DE PRINS EN DE VIER WINDEN.

Op een mooien zomerdag, vele jaren geleden, zat er een jonge, mooie koningin voor het raam van haar paleis. Zij keek verdrietig naar de menschen, die voorbij liepen en vooral naar de kinderen. Zij zou zoo graag zelf een dochtertje willen hebben!

„Koningin, wat is Uw wensch?” klonk plotseling een stem onder het raam. Toen de koningin naar beneden keek, zag zij een

oude, in lompen gehulde vrouw staan, die naar haar opkeek.

De koningin begreep niet, hoe de vrouw voorbij de schildwachten in den tuin van het paleis was gekomen en zij probeerde haar om uitleg te vragen, maar bemerkte, dat zij alleen

Zij keek verdrietig naar de menschen.

maar kon antwoorden op de vraag van de vrouw.

„Ik zou zoo graag een dochtertje willen hebben,” zei ze.
„Uw wensch zal vervuld worden, op voorwaarde dat U dan hier bij dit raam zult komen om mij uit te noodigen op het doopheest. Als U mij dit belooft, zult U een dochtertje krijgen.”

De koningin beloofde het en de oude vrouw ging heen.

Een jaar later werd er in het paleis een klein meisje geboren en hoewel de koningin haar belofte aan de oude vrouw gedaan, niet vergeten was, schaamde zij er zich voor, zoo'n arme, havelooze vrouw bij den koning en het hof te laten komen. Daarom bleef zij op den dag, waarop het kindje gedoopt zou worden, van het raam vandaan en hoopte maar dat ze de vrouw nooit weer zou ontmoeten. Maar na de plechtigheid, toen iedereen zich om haar verdrong om naar het kleine prinsesje, dat zij in haar armen had, te kijken, stond plotseling de oude vrouw voor de koningin, die verschrikt naar haar boos gezicht keek.

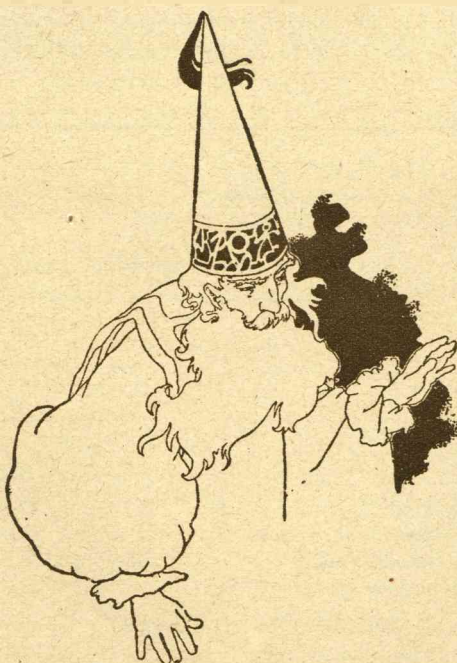
„Gij slechte, trotsche vrouw!” riep het oudje woedend uit. „Omdat ik arm en armoedig gekleed ben, schaamde Gij U, Uw belofte te houden; maar Gij zult gestraft worden voor Uw trots! Den eersten keer, dat de prinses haar voet op de aarde zet, zal een wervelwind haar doen wegwaaien!”

Na deze bedreiging baande zij zich een weg door de verbaasde hovelingen en verdween; en hoewel de koning verscheidene boden zond naar de uitgangen om bevel te geven haar niet door te laten, en de soldaten de paleistuinen geheel doorzochten, de oude vrouw was nergens te vinden. Niemand had haar meer gezien, nadat ze de groote zaal, waar zij met de koningin gesproken had, had verlaten.

Toen de koning hoorde, dat de oude vrouw op zoo'n geheimzinnige manier verdwenen was, werd hij bangen daar ook niemand haar kende, liet hij een heel wijzen man roepen, die in het bosch woonde.

Tot groot verdriet van den koning vertelde de wijze man hem, dat de oude vrouw een machtige toovergodin was, en dat de prinses haar geheele leven lang niet veilig zou zijn, zoodra zij een voet op de aarde zette.

Zoo groeide het prinsesje op en ofschoon zij alles had, wat zij maar verlangde, mocht zij nooit in den tuin tusschen de boomen en de bloemen loopen. Jaar in jaar uit keek zij verdrietig uit het raam naar de zon, naar de bloemen, die zij zoo graag zou willen plukken, en naar het zachte, groene gras, waarop zij niet mocht spelen. En hoewel zij nooit klaagde, smachtte zij er naar vrij te zijn en zij wachtte steeds op een gelegenheid om aan haar bewakers te kunnen ontsnappen.

De wijze man vertelde hem, dat de oude vrouw een machtige toovergodin was.

De tijd verliep en de prinses had het idee, vrij te zijn, al lang opgegeven; maar op een goeden dag riep de koningin een ouden juwelier in het paleis; en toen de koningin en de hofdames zich rondom hem verzamelden, om de juweelen te zien, glipte de prinses ongemerkt weg. Zij liep zachtjes naar de glazen deur, die toegang gaf tot den tuin, duwde haar vlug open en liep, vroolijk lachend, den zonneshijn tegemoet. Maar zoodra zij met haar voeten de aarde had aangeraakt, kwam er plotseling een geweldige wervelwind, die de boomen uit den grond rukte en de muren van het paleis deed schudden. De koning en de koningin die vreeselijk geschrokken waren, spoedden zich naar het raam. Zij konden nog juist zien, hoe de prinses in de wolken verdween.

legenheid om aan haar bewakers te kunnen ontsnappen.

De koning en de koningin waren diep niemand raad kon koning den wijzen weer roepen. Deze in alle naburige koraunen moest laten de eerste prins, die met haar zou moeden dus uitgeden dag kwaantal prinsen, gezilveren harnassen, daten bij zich en edelknappen, die groote tasschen met goud droegen. Er was maar één prins, die te voet kwam. Hij was armoedig gekleed en had maar twee goudstukken in zijn beurs; en toen hij daar tusschen al die mooie, rijke prinsen stond, lachte iedereen hem uit, behalve de koningin. Zij was heel vriendelijk tegen den armen prins en bood hem een paard aan en veel geld; maar de prins sloeg dat alles glimlachend af.

(Wordt vervolgd).

OOM TOM.

Zij konden nog juist zien, hoe de prinses in de wolken verdween.

bedroefd en daar schaffen, liet de man uit het bosch zei, dat de koning ninkrijken door bekendmaken, dat de prinses vond, gen trouwen.

den dus uitgeden dag kwaantal prinsen, gezilveren harnassen, daten bij zich en